

De Derde Helft

Kollums geschreven tijdens ons jaarlijkse verblijf in Bedoin in
2023.

Door Jos van den Bosch

© 2023: Jos H.L. van den Bosch, Valkenburg.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur / uitgever.

Inhoud

Voorwoord.	5
Hoe ligt Bedoin er bij?.	7
Sleutellitis.	9
De Bier- <i>apéro</i>	11
Baguettes en Kersen.....	13
Een gewone Maandag.....	15
Botanica.....	19
Gevangen?.....	21
Lopende zaken.....	25
Grote aantallen.....	27
Weer er in gestonken	29
De Markt.....	31
Campingsleur.....	33
Andere lucht.....	37
Terug op het honk!.....	39
Het normale leven in Bedoin.....	43
Slachtoffers van het fietsfront.....	45
Het campingleven.....	47
Een toertje, 65 miljoen jaar terug.	51
Zo maar een <i>petanque</i> toernooi.	55
Verschijsningen.....	57
Het heerlijk leventje.	59
Een gewone dag?	61
De kazen smelten	65
Beste vrienden,.....	69
Einde.....	72

ONS BEScheiden HUTJE MET DE RENAULT CAPTURE.

BEDOIN IN DE AVOND SCHEMERING

Voorwoord.

De derde helft, zo heb ik dit verslag genoemd. Het had best zo kunnen zijn dat ik dit verblijf in mijn geliefde Bedoin, niet meer had mogen meemaken. Immers nog geen anderhalf jaar voordien lag ik in het ziekenhuis en was de kans heel groot dat ik er niet meer zou zijn. Het zou een zachte dood geweest zijn, maar de moderne techniek en de inzet van geweldige artsen lieten mij herboren worden. Deze kans moet je aangrijpen, ondanks de beperkingen die sindsdien mijn deel zijn. En dat hebben we nu, de tweede keer op rij, dan ook gedaan.

Meer verblijf op de camping, helaas, vanwege mijn benen die niet meer zo willen, veel minder wandelingen, maar er valt toch best wel wat te beleven en over te schrijven, daar aan de voet van die Mont Ventoux.

De sfeer was intensiever en toch ontspannen. Je bent je meer bewust van het feit dat je uitverkoren bent, door de samenloop van veel omstandigheden, om te kunnen genieten van de dagelijkse gang van zaken in de dorpse Provence. Het feit dat we in het bezit zijn van zo'n Mobil Home, zonder dat verschrikkelijk oude maar perfect functionerende Engelse fossiel, zou ons verblijf absoluut onmogelijk zijn. Het opzetten van een tent is voor mij fysiek onmogelijk geworden. Het dekzeil op de veranda kan gewoon blijven hangen. Het feit dat ik een vrouw heb die, als ze er zin in heeft, enorm weet aan te pakken met een energie die me nog steeds na 50 jaar, verbaast. Het feit dat er in die Mobil Home een kamertje zit waar ik me met mijn schrijfactiviteiten kan terugtrekken. Ook de aanwezigheid van een vast publiek dat uitgesproken solidair is met elkaar, zowel de Fransen als ook de Nederlanders. We mogen ook niet vergeten dat de eigenaar/beheerder, hoewel verstoken van werklust, het toch maar mogelijk maakt dat men er aangenaam kan verblijven.

Dat heeft een 3,5-maands periode opgeleverd die uitblonk door een verblijf dat gekenmerkt werd door prachtig weer, heerlijk eten, veel 'Jeux de Boulen' en andere pogingen om fit te blijven. Wij hebben ons in onze levensstijl zo goed mogelijk proberen aan te passen aan de lokale levensstijl. Daarbij hebben we onze consumptieve gewoontes stevig aangepast en vooral veel water gedronken, vrijwel geen bier en selectief genoten van de wijn, die op de smaak werd uitverkoren. De kwaliteit overheerst de kwantiteit, was dit jaar het devies.

Of en hoe, het volgend jaar zich zal ontwikkelen hangt van vele factoren af. Uiteraard de gezondheid. Het kan alleen maar als we nog redelijk instaat zullen zijn om die verhuizing aan te kunnen. We gaan niet op vakantie, nee wij verplaatsen het huishouden en dat betekent toch wel wat meer dan alleen maar een koffertje pakken en in de auto gooien. Wij zijn wel tot de stellige overtuiging gekomen dat je ook alles in Frankrijk kunt krijgen, dus heel veel niet mee hoeft te sjouwen.

Misschien, zo overwegen we, onderbreken we ons verblijf met twee weken om zo die vervelende medici de kans te geven hun gang te gaan met allerlei onderzoeken die plaats moeten vinden. Dit inzicht heeft er al toe geleid dat we een andere automobiel gaan aanschaffen, want de Renault Capture, een geweldig autootje overigens, is toch minder geschikt om grote afstanden af te leggen. Ik kom er na 500 kilometer uit als een dubbelgevouwen loempia. Het is een Renault Katjar geworden, een beslist veel comfortabeler vervoermiddel. Bij een gesprek met de revalidatiearts stelde deze meteen voor, in verband met aanstaande keuringen, om te kiezen voor een automatiek. Nu ik er in gereden heb, vraag je je af: "waarom heb ik al die jaren alsmaar in die benzine zitten roeren?". De CBR-keuringsgolf heeft inmiddels aangevangen en het gerespecteerde CBR (maar niet heus) heeft

alweer een hele reeks artsen gevorderd om keuringen uit te voeren. Ik heb ook een 'invaliden parkeerkaart' aangevraagd. Frankrijk is de oorzaak. De parkeerplaatsen bij de koopcentra en winkelcentra staan altijd helemaal vol behalve de parkeerplaatsen voor invaliden. Dan moet je dus een kilometer in die bloedhitte gaan lopen, en dat kan ik alleen maar indien onderbroken door drie stop's omdat ik naar lucht moet happen en mijn benen pijnlijk protesteren. Oud worden is absoluut een voorrecht, maar niet elk voorrecht is plezierig in de uitvoering.

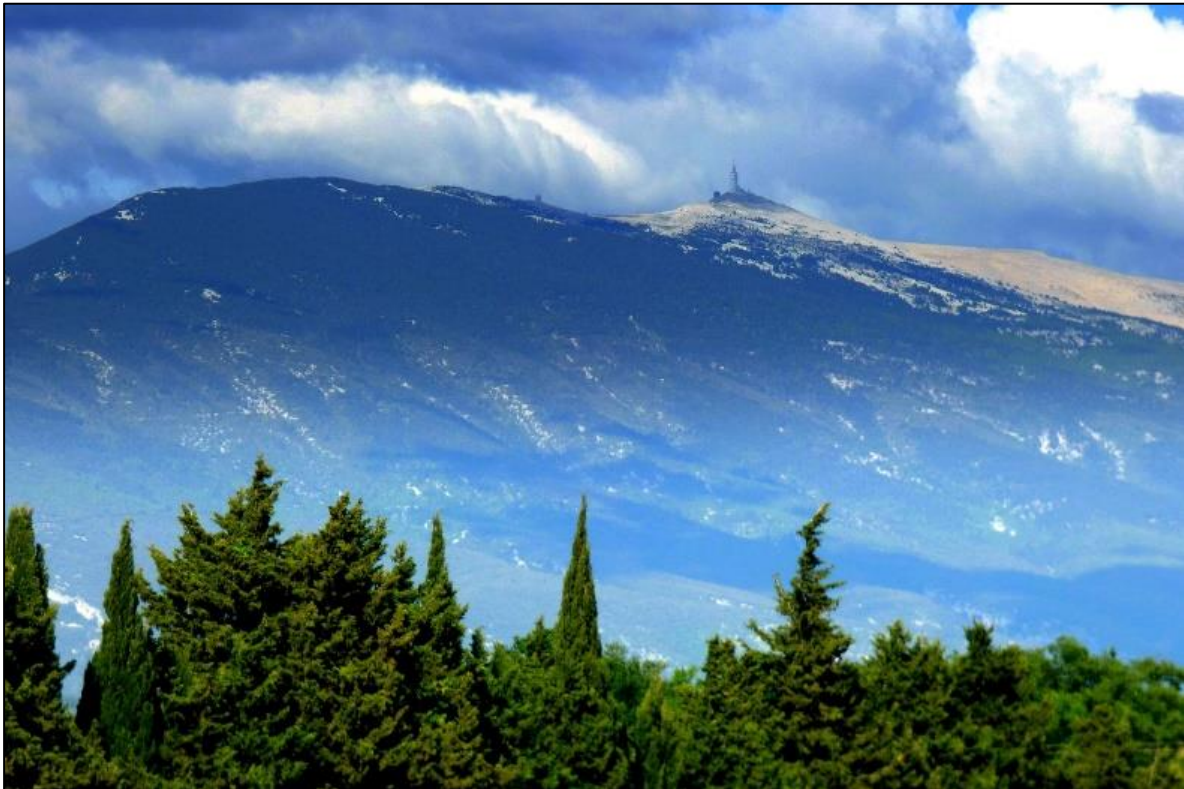
Ik heb me voorgenomen alles op mij te laten afkomen en te genieten van de tijd die blijft. Ik speel al in extra speeltijd en ben mij daar ook wel degelijk van bewust. Mijn lieve vrouw heeft dat ook geaccepteerd en moet vaak geduld en acceptatie opbrengen als het weer eens niet zo gaat zoals je zou willen. Ik zelf moet het ook aanvaarden, de beperkingen en ongemakken, in de wetenschap dat dit het uiterste is wat er nog uit te halen valt. Mooi toch, dat het kan. Ik laat jullie door mijn schrijfsels meegenieten. Houdt goed in de gaten: het leven is kort vooral in de tweede helft. De tijd gaat razend snel en als je dan nog de kans krijgt in een 'derde helft' om met volle teugen te genieten van Zuid-Frankrijk, en hier in Nederland van je kleinkinderen en kinderen en van je geweldige vrouw, dan ben je een gelukkige man. En dankbaar!

OP HET TERRAS BIJ 'LE BARBU'

Hoe ligt Bedoin er bij?.

Ben gisteren naar het dorp gelopen. Voor mij een hele prestatie, maar past perfect in mijn looptherapie. Margaret is vol begrip en stelt voor dat zij dan met de auto gaat en haar boodschapjes doet. Dan kon ik mijn afstandje lopen en een baguette halen. De broodservice op de camping ligt stil en het ziet er niet naar uit dat daar spoedig verandering in komt. Daar komt nog bij, dat we ontdekt hebben dat het brood van de bakker, met de weinig goeds voorspellende naam '*La Fabrique*', toch veel beter smaakt dan het brood dat normaliter hier afgeleverd wordt of dat je bij de supermarkt koopt. Zelfs bij dat druilerige weer van nu, blijft het knapperig. Iemand op de camping legt me uit dat het komt doordat dit brood op de vloer wordt gebakken en niet in een vorm. Dan immers is het bij vochtig weer meteen zo slap. Maar ja, dan moet je wel in "allerherrjottsfrüh" naar het dorp en terug. Ik bestel '*une baguette*' aan de balie en krijg zo'n heerlijk knappend en geurend brood overhandigd tegen de prijs van euro 1,10. In verhouding natuurlijk peperduur als je het vergelijkt met onze Nederlandse broodprijzen en het gewicht, maar ja Frankrijk hè. Later, als we een terrasje pikken zegt Margaret: "gisteren heb ik 1 euro 60 betaald, dat komt omdat de andere bakker in Bedoin gesloten is op dinsdag" Hè? Dus als de andere bakker dicht is, betaal je 50 cents meer! Leuke jongens die Fransen!

DE MONT VENTOUX, STEEDS WEER INDRUKWEKKEND.

Maar dat brood heb je gewoon nodig, vooral bij dit weer. Wij wilden twee weken eerder naar het Zuiden vanwege het weer, de zonneschijn en de warmte. Nou valt dat even tegen. Hier is het koud en vochtig en het miezert voortdurend nu al een week lang. Af en toe zien we even het zonnetje om te bewijzen dat hij nog bestaat, maar dan sluit het wolkendeek zich weer meteen en begint het te miezeren. Toen ik vanochtend mijn rondje liep leken het wel de Ardennen na een regenbui, mistig, druilerig en in de wolken. Hopelijk blijven Italiaanse toestanden ons bespaard!

Het eten gaat dan een steeds belangrijker rol spelen in het dagelijkse bestaan. Margaret draait al een week als een kat om de hete brei, voor wat betreft onze transitie van gas naar elektrische kook- en bakplaat. Want we zijn nu van het gas af. De stekker kabel van de inductieplaat blijkt te kort dus moeten we het via een verlengsnoer doen. Ik weet dat Margaret panisch is met alles wat

energiedragers betreft, vooral met de elektriciteit. Opeens vliegen me de aantallen 'Watt' om de oren en ik moet in mijn natuurkunde geheugen gaan graven hoe dat nu ook al weer zit. Vroeger was alleen de spanning in Volt van belang. Nu heb je Ohms en Watts en kom er maar eens achter wanneer je stoppen zullen doorbranden als er meerdere apparaten parallel aan staan. Ik denk dan: "dat merk je snel genoeg. Steek toch die stekker erin". Na drie dagen lamenteren gaat eindelijk de stekker in het stopcontact. Maar dan. De gebruiksaanwijzing is heel duidelijk, maar alleen te lezen met een technische academische opleiding en met goeie ogen. Uiteindelijk zeg ik: "zet hem nou gewoon aan dan zien we wel waar het schip strandt". Hij gaat aan, begint te knipperen, te piepen en je kunt hem harder en zachter zetten en weer uitzetten. Maar je mag niet meteen de stekker er uit trekken, hij moet nog kunnen na puffen. De eerste gekookte aardappelen zijn, gelukkig, een succes. Toch belanden ettelijke maaltijdonderdelen eerst in de magnetron of het elektrische oventje, die uit voorzorg niet samen met de kookplaat aangezet mogen worden.

We eten konijn met aardappeltjes en ratatouille. Heerlijk en dan met dat lekkere brood. We drinken maar één standaard fles wijn per dag, dat was het voornemen want mijn 'bokito-buikje' mag niet groter worden, hoewel ze daar in andere culturen ook heel anders over denken.

Mijn ochtend wandeling wordt afgerond door een ontmoeting met Arie uit Rotterdam. Ook hij heeft de weg teruggevonden en lijdt onder het weer en aan verschillende kwalen. Je krijgt dan een gesprek met overtreffende trappen van ellende. Ook ik heb vanochtend paracetamol geslikt tegen de rugpijn, naast het verplichte dagelijkse regiment pillen, en hoor mezelf steeds zeggen tijdens de wandeling: "door die pijn heen, door die pijn heen!". Het ouder worden is leuk maar je moet ook tol betalen om van dit geluk te kunnen genieten. We hebben het er graag voor over, anders kwamen we hier niet terug.

Onderweg neem ik ook nog eens dat wonder der techniek in ogenschouw dat daar zo open en bloot hangt aan een telefoonpaal, vlak vóór de camping. Het hangt daar wat te zwabberen in de wind en dat lijkt me niet gezond. Ik denk dat het bedoeld is voor glasvezelkabels. Alles, op de foto, buiten het groen, dat onnatuurlijk aan de rechter kant van de weg uitgestald is, is nep of op weg naar nep. Van de glasvezel tot en met de aanduiding "*wir sprechen Deutsch*" etc. en de waarschuwing dat er bewaking plaats vindt, allemaal nep. Maar de illusie hè, die houdt de kwade krachten weg! Nee, wij zijn niet bijgelovig!

ALLE KASTEN ZIJN ERG OPENBAAR, ZE ZIJN ALLEMAAL OPEN EN IEDEREEN KAN ER ZO MAAR BIJ!

DE RECLAME ZEGT DAT ZE 4 TALEN SPREKEN?....

Sleutellitis.

Enige tijd geleden was ik de verantwoordelijke sleuteldrager voor de postzegelclub. Ik moet dan er voor zorgen dat de voordeur zondagsochtends om 8 uur geopend wordt om de beheerder tegemoet te komen in zijn ongelooflijke vermoeiende taak om op zondagochtend de voordeur te openen en dat ten koste van heel veel geld die de werkgever dan extra moet ophoesten omdat hij dan veel te veel uren maakt en dan weer veel moet poetsen en daar heeft hij een hekel aan. De ochtend geniet sowieso niet zijn voorkeur. Hij is een avondmens als je tenminste op zijn humeur afgaat. Dus kreeg ik, vanwege het feit dat ik ook bestuurslid ben van de Stichting de sleutels en mag ik op zondagochtend om 8 uur de poort openen. Uiteraard was ik ze kwijt!

Ik weet uit ervaring, van school destijds, dat sleutels kunnen leiden tot een crisis. Op een gegeven moment kwam om de haverklap een leerling binnen lopen met de vraag of zijn docent even de sleutel van het klaslokaal mocht lenen. Uiteindelijk kwam iedereen op school zonder problemen elk lokaal binnen. Dus waren sleutels eigenlijk overbodig. De rector liet zelfs zijn deur open en dat heeft hem heel wat sigaren gekost als wij vanwege buitenschoolse activiteiten weer eens buiten werkuren op school actief waren. Maar goed,, de gymnastiekleraren, die altijd net moesten doen of ze belangrijker en actiever waren dan al die andere collega's liepen op een gegeven moment allemaal met zo'n lint om hun nek met een sluitmechanisme er aan als teken van superioriteit en volkomenheid. Het is een heel mooi lint met een reclame voor Stella Maris erop, je kunt er niet overheen kijken.

Behalve ik natuurlijk, stomme schele oen die ik ben. Ik heb die sleutel van het gemeenschapshuis aan zo'n lint gehangen om de zichtbaarheid te garanderen. Kwijt! Kon ze niet meer vinden! Tot mijn verdediging voer ik aan dat dat zwarte lint in een donkere lade lag, ik kon het echt niet zien.

We hebben het hele huis afgezocht, ten lange leste heb ik de baas geïnformeerd en de hoop opgegeven. Mijn vrouw ging zich er dus mee bemoeien. Zij vond uiteraard naar ampele grepen die verdomde sleutel in die donkere lade aan dat zwarte lint. Ik keek er telkens gewoon over heen. Dat smalle zwarte lint, ik zag het niet.

We gaan op vakantie. Mijn vrouw zegt: "laten we de laatste vracht in de auto leggen! Dan kunnen we morgen nu echt eens een keer om half tien vertrekken! Dit keer moet het lukken. Ik smeer alle broodjes al vanavond dan zijn we niet zoveel tijd kwijt!" We hebben de auto ook al ingepakt, dat scheelt veel tijd. Nog een paar kleine spullen dan. De auto is tot de nok toe vol, ondanks ons voornemen om nu eens echt veel minder me te nemen. Maar ja "van het gas af" betekent weer een hoop elektrische apparaten, even nog die koelbox er in zetten. Ik sta te stuntelen met die onhandige koelbox en mijn vrouw neemt het heft in eigen handen en legt haar huissleutels even apart. Als we het karretje terug naar ons appartement willen brengen, klinkt een ijselijke kreet: "waar zijn mijn huissleutels?" Sta je daar aan de grond genageld, want net nog heb ik gevraagd of ze de huissleutels wel had, de mijne heb ik immers afgegeven aan mijn schoondochter die vaker zal langskomen voor de post en zo. Niet meer te vinden! Ik stel voor om alles uit te pakken en dat valt niet in goede aarde immers half tien gaat nu in rook op. We willen net mijn schoondochter bellen als mijn vrouw zich realiseert dat ze ook een exemplaar aan de buurvrouw heeft gegeven. Zo komen we weer in onze eigen woning. In de hoop dat we die sleutel terug zullen vinden zijn we vertrokken, want hoop doet leven en rijden (in dit geval) . Ik ben benieuwd waar we dat stuk ijzer weer tegen zullen komen als we de auto uit pakken.

*Ach lieve schat,
ik hoop nog veel sleutels samen met jou op te sporen
Eén sleutel echter niet, ooit kwijtgeraakt in een ver verleden!
De sleutel voor onze liefdesband, toen ooit verloren...
Eén man, die ik al ken uit het heden.
Een magere man, die zal hem vinden.
Alleen die man zal ons ontbinden.*

BOOM IN LAVENDELVELD.

De Bier-apéro.

Ik laat weer eens wat van mij weten. Jullie thuisblijvers hebben het nodig. Als ik de berichten hoor van mijn zonen die hun vakantie in de buurt van thuis doorbrengen krijg ik medelijden en zie ik klassieke patronen. Ik herinner me nog de vakanties toen ik nog thuis was en op de middelbare school zat. De laatste schoolweek was het bloedheet en dan begonnen de vakanties en had je twee maanden lang het meest rotte weer wat je je kunt voorstellen. Alleen maar regen. Mijn jongste zoon heeft nog geluk gehad. Hij heeft nog kunnen profiteren van een week mooi weer toen zijn vakantie begon, maar nu is het bar en boos. Dat is ook de reden waarom ik destijds, na drie keer een verregende vakantie, heb besloten om naar Zuid Frankrijk te komen. Hier heb je de garantie van goed weer.

ONS HUTJE MET DE RENAULT CAPTURE

your brains.! Daar kun je veel plezier van beleven. We zitten aan de grote tafels voor de schuur bij het 'Belgisch bier apéro' van dinsdagmiddag. Daar komen alleen Belgen en Nederlanders want de Fransen

DANNY EN HEIDI UIT BRUGGE

vinden het tijdstip veel te heet en liggen lusteloos voor hun tenten en caravans. Ik drink mijn glaasje rode wijn, bier daar wordt ik zo opgeblazen van en je bent al opgeblazen genoeg, zegt mijn wederhelft. De mensen schuiven aan. Tegenvoer mij zit Danny en zijn vrouw Heidi. Hij komt uit Brugge en heeft een stem als een brulboei maar is een door en door sympathieke man waar je altijd van op aan kunt. Er schuiven ook een aantal Waalse kampeers aan. Een vrouw komt aan tafel zitten met een enorme koptelefoon Ik denk nog: "Ook gezellig als je hier bij het gezelschap aanschuift met zo'n koptelefoon op d'r harsens!" Maar het is een nieuwe 'gadget' Het is een apparaat met twee ventilatoren aan weerszijden, waar normaliter de oorschelpen zitten en die elk een helft van je gezicht koelen. Het is behoorlijk warm, dus alle vrouwen vinden het geweldig en willen meteen weten waar je het kunt bestellen. Bij Amazon, blijkt. Uit ervaring weet ik dat zo'n prul geen lang leven beschoren is,

"Dat is de straalstroom!", zegt mijn wederhelft en ervarings-weerdeskundige: "die staat verkeerd!". Tja wat schiet je met die wetenschap op? Heel veel landgenoten hebben dat ook begrepen en het aantal Belgen en Nederlanders neemt zienderogen toe, hier in Bedoin. Het klassieke patroon, geef ze eens ongelijk! Terwijl ik dit schrijf is het buiten strak helder blauw met een licht briesje en een temperatuur van 35 graden. Kortom: ideaal.

Je denkt vaak in klassieke patronen op basis van je hersenen. Daarbij geldt, zoals Captain Beefhart ooit zei: "*The dirtiest part of your body is*

your brains.!"

je kunt het buigen en voor je zetten, je kunt het ook op je hoofd dragen of om je nek. Maar het ziet grotesk uit. En als het nou een mooie vrouw was, dan had je nog wat om naar te kijken, maar ook dat zit niet helemaal mee! Opeens doet de kloemel het niet meer. Iedereen bemoeit zich ermee maar hij weigert. Dan komt Danny, de behulpzame vriendelijkheid zelve die alleen 'Brugg's' klept en amper een woord Frans, (wat ik ongelooflijk vind voor een Belg) met een historische uitspraak: : *Madame... de piel es plat!*" Ik schiet bijna onder de tafel van de lach, kijk naar de vrouw en denk: "Ja inderdaad, daar gaat je *piel* van plat!" Maar ik heb het natuurlijk weer helemaal verkeerd begrepen. Hij bedoelde te zeggen 'de batterij is leeg!' Foei, van den Bosch, altijd de verkeerde conclusies! (*Pile* = batterij in het Frans).

NIEUWE GADGETS

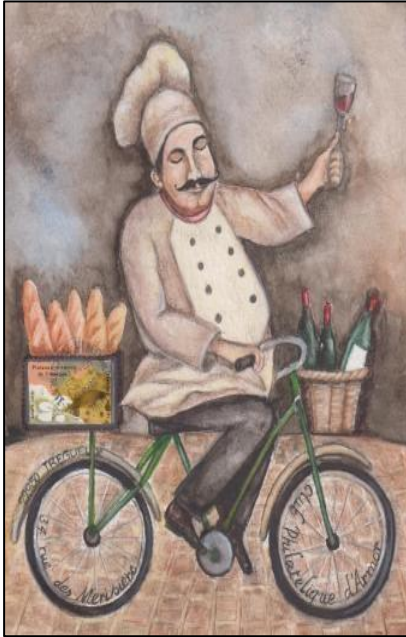
Het leuke is dat ik eer ettelijke keren naderhand nog om lachen moet. Zelfs als ik in bed lig schiet ik weer in de lach als ik er aan denk. Een kindbrein is vlug gevuld.

HEERLIJK OP HET ZOMERSE TERRAS

Baguettes en Kersen

Laatst had ik het over het Franse brood. De *baguette* ook wel 'stokbrood' genoemd in onze contreien. Dat is hier geen kattenpis! Daar wordt serieus mee omgegaan. De belangrijkste wedstrijd: "*de grand prix de la Baguette de tradition de la Ville de Paris*" oftewel de '*Baguette Grand Prix*' is voor de 30ste keer gehouden in Parijs. Dat gebeurt jaarlijks sinds 1994 en de Parijzenaren bakken tegen elkaar op om er het allerbeste stokbrood te maken. De gebakken *baguettes* moeten tussen de 250-300 gram wegen,

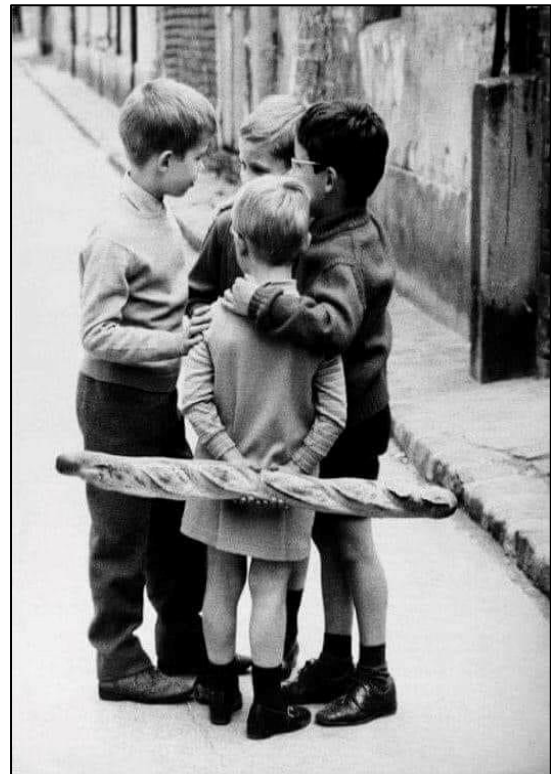

tussen de 55 en 70 centimeter lang zijn en mogen maar 18 gram zout per kilogram bevatten. Een gekwalificeerde jury, bestaande uit o.a. rechters beoordelen de producten. En, ach jeetje, de winnaar was een ex-inwoner van Sri Lanka. Hij wint 4000 euro en mag één jaar lang de stokbroden leveren voor de Franse president in zijn Élysée.

Wat denken nu al die Fransen die elke dag hun stokbrood kauwen van de Lidl of Carrefour? Na een dag is het kauwgum geworden en vaak keihard als je het niet in die speciale zak bewaard. In die zak wordt het dan alleen maar taai. Dan maar elke morgen naar de bakker. Je moet wat over hebben om te kunnen genieten.

Die kersen laten me ook het water in de mond lopen. Ik moet er voorzichtig mee zijn want het zijn suikerbommetjes en die suiker heb ik al genoeg van mezelf. Maar zo af en toe even genieten van een enkele kers, ik kan me bedwingen. Ik moet dan altijd aan mijn Opa van mijn moeders kant denken. Hij is aan het einde van de 19^e eeuw geboren in Sint Pieter bij Maastricht als zoon van de sluiswachter. Toen zijn vader vroegtijdig overleed bleef zijn

moeder met 8 of 9 kinderen achter en toen tot overmaat van ramp ook nog eens hun huisje afbrandde op Sinterklaasavond 1889, was het einde zoek. Hij ging het huis uit en kwam in de grote wijde wereld terecht, die toen bestond uit een bakkerij in Aken en later een schildersbedrijf in Luik en Brussel. Hij stond midden in die woelige wereld van voor de eerste wereldoorlog en was uiteraard een felle socialist. Hij verheerlijkte de opstand tegen het kapitaal en zong zelfs in 1970 nog de strijdliederen over de '*Communards de Paris*' die in opstand kwamen tegen het keizerlijke regime en die jammerlijk ten onder gingen op de barricades. Het waren geliefde liedjes in de cafés rond Luik in 1910. Het lied had god weet hoeveel coupletten en hij kende ze nog allemaal. De opstand was in de kersentijd. Een van die liedjes "*Le temps des cerises*" is nauw verbonden met de geschiedenis van de *Commune* van Parijs. Dit liefdeslied bij de tragische gebeurtenissen van de lente van 1871, gecomponeerd door Jean-Baptiste Clément. Sindsdien is het in de volksverbeelding het symbool geworden van meerdere hoopvolle aspiraties.

HET BAGUETTE HOORT ER BIJ!

Het werd prachtig vertolkt o.a. door Yves Montand.

De auteur schreef dit lied, onderweg naar België. Op weg naar Vlaanderen, stopte hij in de buurt van een café dat omgeven was door oude kersenbomen, vandaar. De componist was Antoine Renard. Jaren later, in 1882 werd het lied opgedragen aan een ambulancevrouw die Clement ontmoette tijdens de 'Week van het Bloed'. Ze wisten alleen dat ze Louise heette en dat ze werkster was. Natuurlijk moest ze bij de rebellen en levensmoe zijn. Wat is er van haar geworden? Werd zij, met zoveel anderen, neergeschoten door de gendarmes van de keizer? Deze 'Louise van de Kersentijd'! De *Commune* was dood en begroef daarmee duizenden onbekende helden! De kersen zijn sindsdien 'bloedrood' en ze vallen als ze rijp zijn. Je kunt ze als oorbellen aan je lief geven. De *commune* viel tijdens de 'kersentijd'! De vruchten zijn zoet maar als ze te vroeg vallen kunnen ze zuur zijn. Hieronder de tekst van het lied met dank aan Google Translate.

De vrolijke nachtegaal en de spottende merel.

Iedereen zal feestvieren.

De schoonheden zullen waanzinnige gedachten hebben,

en liefhebbers van de zon in hart en nieren.

Als we in de kersentijd zingen, zal de spotlijster beter fluiten.

Maar de tijd voor kersen is erg kort.

Als we er twee gaan kiezen terwijl we dromen,

Als oorbellen,

Liefdeskersen zoals rozen,

Ze vallen onder het blad als druppels bloed.

De kersentijd is erg kort.

De oorhangers van bloedkoraal die we dromend plukken.

*Als je in de kersentijd komt, en als je bang bent voor hartzeer,
vermijd dan de mooie.*

Ik die geen wrede straffen vrees,

Ik zal niet leven zonder op een dag te lijden.

Ook als je in de kersentijd komt, zul je ook hartzeer hebben.

Ik zal altijd van die kersentijd houden

Het is de tijd die ik in mijn hart bewaar, een open wond,

En Vrouwe Fortuna, heeft het mij aangeboden.

Maar kan nooit mijn pijn wegnemen.

Ik zal altijd van de kersentijd houden.

En de herinnering die ik in mijn hart bewaar.

Een gewone Maandag

Maandagochtend begon veelbelovend. Het zonnetje scheen, tegen de verwachting in. Dus ideaal marktweer. Want maandagochtend is marktdag in Bedoin en dan tijgt alles en iedereen naar het dorp om zijn inkopen te doen. Margaret moest eieren hebben en brood, ze zei: "weet je wat? Jij gaat mee met de auto en dan loop je zelf van de parkeerplaats naar de 'Bar du Cours' daar kom ik je dan wel ophalen. Dan hoef je niet achter mij aan te sjouwen en loop je toch een stukje voor je 'therapie'!" Zo gezegd zo gedaan. Dus zat ik om half twaalf bij André, zoals we de plek nog altijd communiceren, en genoot ik van het zicht op de voorbij wandelende marktbezoekers in hun eigen ongelofelijke langzame

ETEN MET DE 'JOHN FIETSCERS CLUB' BIJ PASTA ET BASTA.

tempo. Je ziet heel wat voorbij schuiven. Opeens komt grote vriend John de fietser binnenvallen. "Jos we zitten bij het 'Relais du Mont Ventoux' met een stel vrienden, drink rustig je koffie uit en kom je daar dan ook naar toe?" "Maar Margaret dan?" "Die zit er ook al lang!" is het antwoord. Ik ben benieuwd in welk gezelschap ik nu weer teerecht kom. Het zijn oude bekenden. Allemaal fietsers, natuurlijk. Maar best gezellig en leuk. We besluiten samen te gaan lunchen en het blijkt dat 'Pasta & Basta' toch open is, dus het besluit is snel

genomen. We zitten aan een tafel voor 8 personen en het gesprek is onderhoudend ondanks het feit dat er met mij geen gezamenlijke fietsachtergrond bestaat, ik mag deelnemen aan het gesprek. Gène is de oudste en ondanks tal van kwalen houdt hij vol en doet zijn best. Het eten is voortreffelijk.

'Pasta & Basta' laat zich weer eens van zijn beste kant zien, we rekenen af voor de hele groep en het kost ons 50 euro per koppel, inclusief fooi en drank. Ik merk dat de wijn 's middags snel doorslaat en

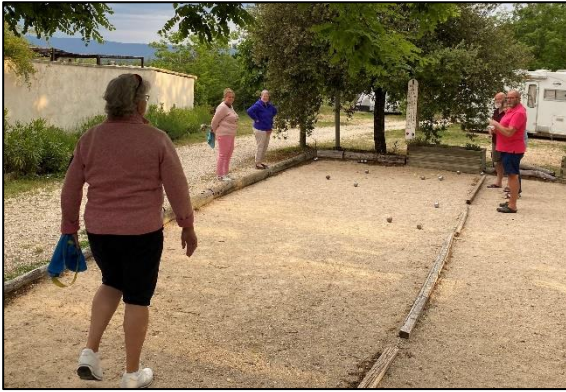
HET' RODE BOSVOGELTJE'

VERGEZICHT TIJDENS MIJN WANDELING

als we weer thuis zijn lig ik vlug op bed om bij te komen. Ik slaap geweldig en ben helemaal van de wereld. Het weer is fantastisch tot het moment dat we naar het *Jeux de boules* concours willen gaan.

Donkere wolken trekken samen en het begint te druppelen. De weergoden dwarsbomen alle pogingen om met de ballen bezig te zijn, we keren zonder te spelen huiswaarts.

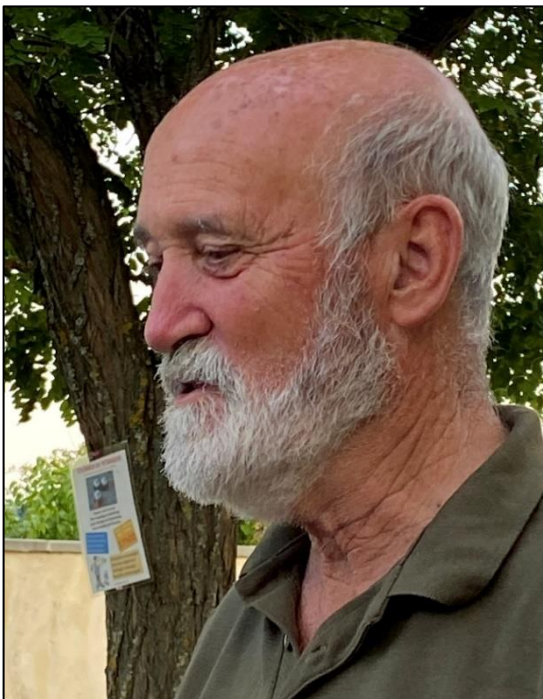

DE GROTE ORGANISATOR EN 'BAANCOMMISSARIS' EVERT AAN HET WERK.

De volgende avond, dinsdag, lukt het zowaar om twee partijtjes te spelen. Ik gooi me erin en maak geen gebruik van de magneet om de ballen op te rapen, ik moet buigen en dat doet me goed. Alleen mijn linker voet wil niet en begint na verloop van tijd ongelofelijk pijn te doen. Verdorie, altijd wat!. Ik loop door de pijn heen. In bed, die nacht voel ik mijn linkervoet wel, maar de pijn neemt af en ik heb geen last meer van neuropathie. Altijd die linkerkant!

De volgende ochtend is het weer opperbest en loop ik mijn therapierondje. Ik geniet van de bloeiende brem en ook van de bloeiende orchideeën (waarvan ik de naam kwijt ben, zie foto!), die hier zo maar langs de weg staan. 's Middags betreft het weer en het *Boulen* valt weer in het water. Nu maar hopen dat het morgen, donderdag, de toernooi dag, wel lukt. 's Ochtend regent het ononderbroken. Maar 's middags breekt de zon door en we spelen een heerlijk toernooi in het zonnetje terwijl op afstand, achter de berg, de donkere wolken meekijken.

DIT IS GEORGE UIT WALES, HET EVENBEELD VAN CHARLES DARWIN. DAT IK DIE NOG EENS MOCHT ONTMOETEN!

Het gezelschap is echt internationaal. Koppels uit Nederland, België, Engeland – oh nee, Wales moet je zeggen! -, en zelfs Fransen spelen mee. De computer van onze organisator en baancommissaris Evert zorgt ervoor dat iedereen zijn plekje krijgt en vooral dat hij nummer één staat. Niet vanwege de computer maar hij speelt gewoon het beste, denk ik dan maar. Ik eindig op nummer 6, Margaret en ik hebben nu stuivertje gewisseld, zij was de vorige keer zesde en ik de zevende, nu is dat omgekeerd.

Daarna wordt het ongekend gezellig en kom ik in gesprek met de man van een medespeelster uit Heinsberg. Een leuke vrouw die zowaar meerdere verschillende talen spreekt. Als ik in het Duits wil praten antwoord zij in vloeiend Nederlands! Ik sta stomverbaasd. Zij spreekt ook Engels met onze Welshmen en zij kent nog een stuk of wat talen waaronder Frans, Noors en Deens. Ik verbaas me over zoveel talent en kom daarover te spreken met haar man die later aanschuift. Hij heeft op de fiets de Mont Ventoux beklommen en verbaasd zich ook nog steeds over het talent van zijn vrouw. Hij zegt ik heb bij haar de USB stick ingang nog steeds niet gevonden. Ik wilde

nog wat anders zeggen maar houd mijn mond, foei toch!

Hij verkoopt vrachtwagens en dat geeft dan weer gespreksstof omdat mijn zoon vrachtwagenchauffeur is. Hij is op dezelfde manier in die handel gekomen omdat hij ook in het leger eerst zijn vrachtwagendiploma's heeft gehaald en zich daarna verder ontwikkeld heeft. Het wordt weer veel later dan voorzien, ja gezelligheid ken geen tijd, maar we gaan pas om half negen aan tafel en het bestaat uit een magnetron maaltijd, toch lekker.

Dat zijn de momenten die het leven de moeite waard maken. De gesprekken met verschillende mensen uit verschillende windstreken, die altijd interessante zaken te vermelden hebben. Dat is de jus van de camping. Het geeft een voldaan gevoel en maakt het knudde weer van de laatste twee weken weer helemaal goed!

's Avonds bereikt ons het bericht dat Tina Turner overleden is. We ontdekken allebei, zittend in ons kamertje, Radio 2. Zij draaien haar muziek. Margaret en ik moeten mee, met de stuwende klanken van onze muziek, van toen we nog jong waren en diezelfde romantische gevoelens komen weer boven drijven. We zouden maar één glaasje drinken, maar na een uur is de fles toch leeg en met moeite sluiten we de sessie, morgen is weer een dag!

LINKS: ITALIAANSE SILENE
RECHTS RUIGE HEEMST

HELLEN EN GEORGE

SPAANSE BREM, *SPARTIUM JUNCEUM*

BOOM IN LAVENDELVELD

OHNE WORTE!

Botanica

Eindelijk is het gesjouw met dikke flora's van allerlei aard afgelopen. Een dochter van een zoon van de broer van mijn opa, van vaders kant, heeft mij gewezen op het bestaan van een APP: 'plantnet'. Wat een uitvinding, je maakt een foto van de betreffende plant en in no time heb je de naam van het gewas. Vroeger gaf dat ergernis, want je had die plant ooit al eens gezien en benoemd maar de hersenen vergeten bij mij snel. En naar mate ik ouder word nog sneller. Botanica en classificeren was een belangrijk onderdeel van je kandidaats biologie. Maar dat is lastig als je niets kunt onthouden en dat was bij mij nu eenmaal het geval. Dus werd het een uitputtingsslag waarbij uiteindelijk de prof toegaf omdat ik sowieso voor de zoölogische kant had gekozen. Naderhand, toen ik les gaf, ontdekte ik dat die flora je een vrijbrief gaf om in het voorjaar met de hele klas te gaan wandelen in de 'dellen' rondom onze school in Meerssen. Terwijl de andere collega's zaten te puffen in hun lokalen ging ik fluitend met de leerlingen, allemaal voorzien van Thijsse's flora, demonstratief onder de arm, lekker wandelen. De meeste eenvoudige plantjes kende ik wel, maar de amanuensis liep ook mee en die wist er veel meer van dan ik. En aangezien het een practicum betrof moest hij de resultaten ook nakijken hetgeen ze altijd met liefde en consequent gedaan hebben. Het punt telde gewoon mee. HAVO leerlingen slingerden een beetje rond en je was al blij als ze de paardenbloem terugvonden. Ze moesten de route van de classificatie noteren in hun verslag. Atheneum leerlingen en vooral gymnasiasten waren enthousiast en probeerden zoveel mogelijk planten te beschrijven. Ik hield wel goed toezicht, zodat er geen zeldzame planten geplukt werden want die waren natuurlijk het meest aantrekkelijk. Als het erg warm was liepen we op het einde van het dubbel uur naar de uitspanning de 'Nachtegal' en daar kreeg de hele bubs van mij een ijsje, hetgeen het succes absoluut verzekerde. Naderhand trok ik de lijn door en ging met mijn hond in het kader van de lessen gedrag, ook aan de wandel. Iedereen enthousiast behalve natuurlijk de collega's die bij dat heerlijke lenteweert in die stinkende en hete lokalen moesten blijven zitten. Zij hadden altijd de pik op die biologen die in de klas alsmaar vieze filmpjes over seks en zo, lieten zien.

Biologie leraar zijn heeft zo zijn voordelen, maar je krijgt het niet voor niets. Ik heb daarvoor naast

**TWEE KEER CAMPANULA RANUNCULIS, HET
RAPUNZELKLOKE**

mijn 'DipLom Biolog' opleiding ook één uur pedagogiek en didactiek moeten volgen maar dan aan de universiteit van Nijmegen. Nadat ik in een gesprek de lector overtuigd had, dat hetgeen ze in dat script geschreven hadden pure onzin was en het helemaal niet strookte met de realiteit die ik

dagelijks ervoer in de volle klaslokalen in, de door de mijnsluiting gehavende, omgeving van Heerlen, kreeg ik mijn erkenning en ook nog eens een loonsverhoging van 25%. Gouden tijden waren dat.

HET ZINKVIOOLTJE UIT KELMIS

Het lastigste waren tijdens de studie, nog wel de verplichte excursies die je samen met de chemie studenten moest volgen op zaterdagochtend. Godsgruwelijk vroeg werd je verwacht en in een bus geladen. De avond ervoor was, feestelijk doorgebracht in de studentensociëteit, maar je moest door, voor koningin, vaderland en '*Wiedergurmachung*'. Daarbij kreeg ik ook nog, half sluimerend, op weg naar Kelmis, last van bepaalde lichaamsdelen die normaliter overdag niet actief behoren te zijn en wist ik niet beter dan maar met een rugzak voor mijn schoot te gaan zitten tot het 'de Here' beliefdde om die verzoeking weg te toveren. Die ellende ging pas weg op het moment dat de jeneverfles rond

ging. Chemie studenten hadden zo hun methodes om hun leed te verzachten. We sjokten achter de steenoude prof. Czerny aan, die had een boekje waarin hij precies opgeschreven had waar hij welke planten kon verwachten. Dan hield hij stil en draaide zijn verhaal af intensief beluisterd door twee mooie bio-studentes die hevig geïnteresseerd waren in zijn plantjes. De rest volgde zwijgzaam, genietend van de natuur, die twee bloedmooie meiden en de jenever. Toen ik een half jaar later gevraagd werd naar de kleur van het zink viooltje, wist ik het niet meer en ik raadde: 'paars'. "Mijnheer van den Bosch, wat ziet u als u naar buiten kijkt"? "Bomen", zei ik besluiteloos. "Wat valt u op aan die bomen?" "Ze zijn nogal kaal!" antwoordde ik aarzelend. "Nou, mijnheer van den Bosch, als er weer bladeren aan die bomen zitten dan komt u nog maar eens terug!".

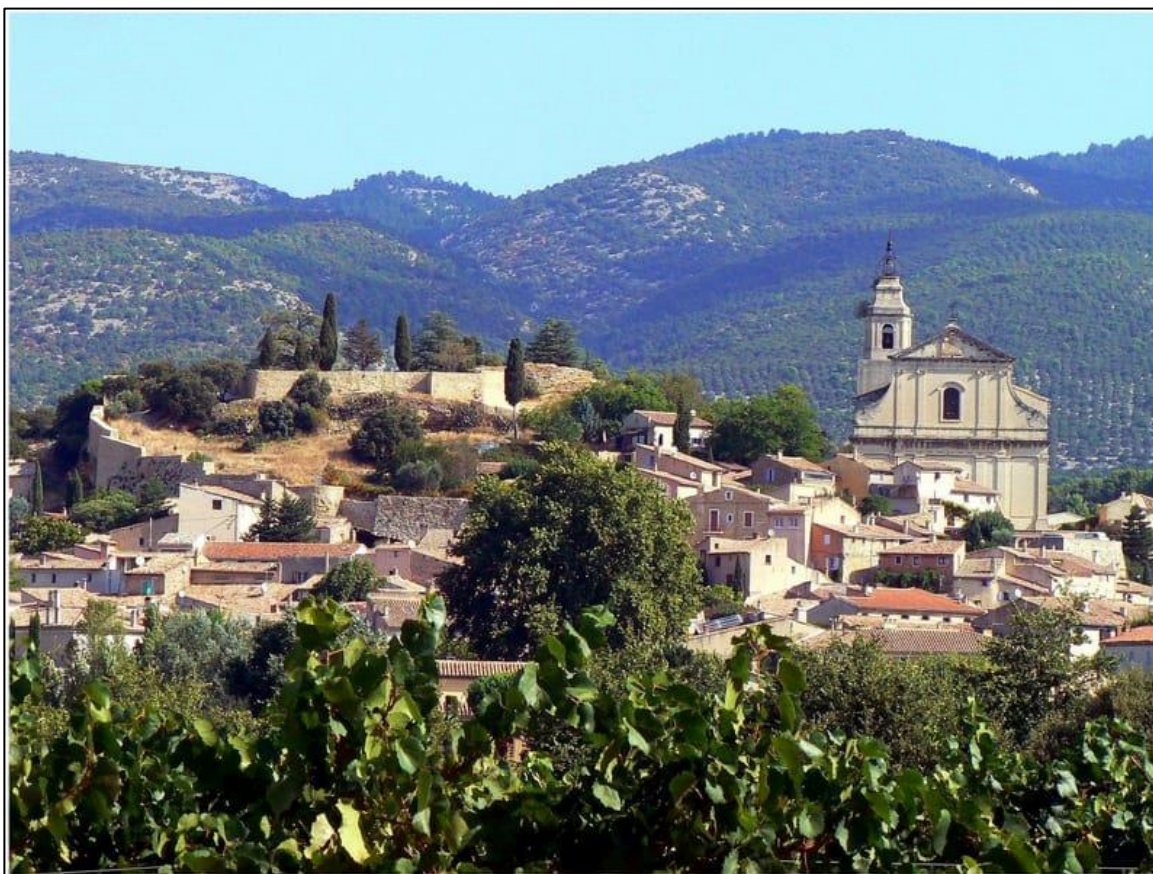
Het is dus in de botanica niets geworden en toch heb ik er altijd veel plezier in gehad. Maar die APP is geweldig, fotootje maken en hupsakee je weet het weer (om te vergeten). Ik heb enige foto's bijgevoegd zodat jullie de verbazingwekkende resultaten kunnen zien.

DE KLAPROOS, DE PAPAVER, IN HET LAVENDEL VELD

Gevangen?

Vind je dat Bedoin nou nog wel leuk? Ik denk dat velen van jullie dat wel eens zouden willen weten. Je bent je appartement gewend, 110 m2, met Valkenburg aan je voeten. In een leuke buurt en met leuke burens. Maar gek hè, Bedoin verveelt nooit. Er is eigenlijk geen pest te doen, het blijft vrijwel altijd hetzelfde, maar gevangen voel ik mij niet. Ik ben door het leven vaak erg gevangen gezet, maar ik heb me nooit gevangen gevoeld. Het leven, suiker, hart toestanden, kinderen en tal van andere conventies waar je je aan diende te houden, maar het was altijd met een 'open raam'. Terwijl wij nu hier zitten, in onze 21 m2 Mobil Home, toch is ons verblijf bevrijdend. Het gras is altijd groener bij de burens, lijkt het. Hier zitten we in de regen en in Nederland springen ze in het zwembad. Maar na mijn ochtendwandelingetje, in het zonnetje, kan de dag voor mij niet meer stuk.

BEDOIN IN DE ZON

Ik zie wel waar het schip strandt, maar het loopt allemaal goed af. He strakke regime dwong altijd al tot een mogelijkheid om naar alternatieven te zoeken en van alles gebruik te maken. Maar vooral je niet te houden aan 'wat men normaal vindt'.

Zo gaat het ook hier in Bedoin. Het lijkt of je je begraaft, maar niets is minder waar. Je hoeft geen wereldreizen te maken om tevredenheid te ervaren. Je kunt met heel weinig tevreden zijn. Hier is het ideaal. Je vindt je natje en je droogje bij sympathieke mensen. Je praat met gelijkgestemden en je speelt een potje *Jeux de Boules* met een goed glaasje na en dan voel je je tevreden en voldaan. Meer heb je niet nodig.

De leiding van de camping heeft sinds hij een hond heeft aangeschaft, ook zijn aanpak veranderd. Hij kiest meer voor zichzelf en heeft het streven naar perfectie opgegeven. Hij gaat wandelen met de hond en als de toiletten kapot zijn, nou dan ga je maar toch naar een ander toilet. Hij is meer Frans geworden dan dat hij al was. Heb ik er last van? Ach nee, hij heeft een lieve hond waar hij goed voor zorgt.

BIJ REGEN DE SCHUUR IN!

Hij heeft zelfs het heft uit handen gegeven voor wat betreft de organisatie van bijeenkomsten zoals de

'Belgische Bieravond' Dat mag onze onvolprezen organisator gaan doen en als deze het net zo goed doet als de organisatie van de *Jeux de Boules* concours dan lukt dat best wel. Hij heeft zelfs de sleutel van de schuur gekregen, tot nu toe het heiligdom waar niemand in mocht komen. Onze grote organisator heeft eerst maar eens de schuur uitgeruimd en daar kwamen onze bedden tevoorschijn die wij jaren geleden hebben mogen opslaan omdat we de tweede slaapkamer opgeheven hebben (krijg je ook geen logés).

Zo blijft alles in beweging en leg je je neer bij de gang van zaken. Het vermogen om je aan te passen kun je hier van de mensen aflezen. Zie de foto's die ik maakte bij onze grote supermarkt. Het is gisteren heel mooi weer geweest, en we hebben het uitgestelde *Jeux de Boules* concours toch kunnen spelen. Margaret verbaasde iedereen door op de eerste plaats te eindigen terwijl ik tevreden moest zijn en ook was, met de 4e plek. Dat kostte ons natuurlijk een rondje, maar voor één euro per drankje kun je wel eens een rondje geven.

Ik heb gezellig zitten kletsen met een collega uit Duistland

die ook gepensioneerd is. En daarna barstte het onweer los. De natuurlijke timing is perfect en zo ziet die Madame op de foto het ook. Als ik dit aan heb dan: "géén regen!" En daar hebben de goden zich aan gehouden!

Die man op de andere foto was zo blij met het zonnetje dat hij een feestje gaat organiseren en daar heeft hij (ondanks zijn veronderstelde geloofsovertuiging) toch wel wat bier voor nodig.

Als ik dit bezoek aan Leclerc overleef laat ik wel weer eens van mij horen.

GAAN WE EEN FEESTJE VIEREN?

DONDERWOLKEN?

DE MONT VENTOUX TROONT OVER DE LAVENDELVELDEN

Lopende zaken

Er valt weer heel wat te vertellen over het wel en wee op de camping. Maar gelukkig niets verontrustend. Het weer wordt ietsje beter overdag, gisternacht heeft het heel lang gekletterd en geknetterd. Hier is alles onverwacht groen en fris. Het is zelfs zo vochtig dat ik vanochtend toen ik naar de douche wilde lopen bijna onderuit ging op het groen aangezette terras.

Een en al activiteit in de omgeving. Dit weekend worden de schapen ingeruild voor de toeristen (de

BORRELEN NA HET JEUX DE BOULEN.

'*transhumance*'). Daarbij trekt vandaag ook weer, een hele stoet oude tractoren door het dorp. En er zijn weer talloze fietstochten voor en tegen van alles, bijvoorbeeld 'ALS'. Maar eerst nog even over het '*Jeux de Boule*'; We hebben afgelopen donderdag weer een toernooi kunnen houden onder leiding van de onvolprezen organisator Evert. Maar liefst 18 deelnemers! En, een wonder is geschied: De 'grote favoriet Evert' eindigde ver van de eerste plaats in de achterhoede. De tegenwerking door de deelnemers en/of zijn computer wordt steeds heviger. Margaret eindigde ook ver in de achterhoede en

monsieur *himself* heeft zichzelf opgewerkt naar de vierde plek. We gaan vooruit. Nu alleen het weer nog even beter.

Ik heb aan Evert voorgesteld om wanneer er weer zo'n manifestatie is als fietsen tegen ALS of MS, ook een *Boules*-toernooi te organiseren 'tegen'. Je vraagt wat inschrijfgeld en draagt dat na afloop over aan die organisatie. Levert altijd extra deelnemers op. Je hangt er gewoon zo'n vlag bij en het is gepiept. Hij denkt er over na.

Vanochtend om 7 uur rammelde een hele stoet tractoren voorbij ons slaapkamer raam, ben niet gaan

DE ALPACA-BOERDERIJ

kijken want ik heb ze al vaker gezien en dat om 7 uur!

Wie van de voormalige bezoekers kent Julie nog? Een mooie en fiere meid. Zij was receptioniste afgelopen jaar en verbaasde iedereen toen bekend werd dat zij ook nog een schapen farm bestiert gespecialiseerd in Alpaca's. Eerst dachten we Lama's maar die spugen en Alpaca's niet. Maar ze zien er net zo leuk uit, vooral de kleintjes. Ze worden gehouden voor de wol, die is heel fijn en daardoor ook behoorlijk prijzig, zegt Margaret. Om er een trui van te breien zou het aardig in de papieren gaan lopen. Dus ziet ze er maar vanaf (gelukkig!). Er werd een

Tombola georganiseerd en je kon 15 vragen beantwoorden in de vorm van een Multipel Choice werkje.

DE ENGELSE FRANSE DIE NEDERLANDS SPREEKT.

meer bij van het lachen. De alpaca's schrokken ervan. Tijdens onze tocht op het terrein langs de standjes, de beestjes en om de vragen te beantwoorden, zagen we ook een' boze' alpaca-man. Er werd met een waarschuwbord voor, gewaarschuwd. De deuken in het hekwerk gaven blijk van een nogal hoog Zuid-Amerikaans temperament. De 'hoorntjes', daar moet je geen ruzie mee krijgen. Hij snuffelde even aan de vingers van Margaret en bleef er toen heel rustig en verslagen bij staan:

JONKIES, ADORABLE!

Er waren standjes waar van alles aangeboden werd van wol (uiteraard) tot en met Tarot kaarten. Hoort blijkbaar bij het wereldje. Er kunnen zich dan leuke gesprekken ontwikkelen. Zoals met die Engelse dame die voortreffelijk Frans sprak en ook wol verkocht. Ja ze sprak ook enig Nederlands want ze had vrienden in 'Voorskoten'. Woorden zoals (en ik verstond): 'mestkip'? Ik dacht: 'nou ja zal wel bij dit boeren milieu horen' Er waren op de schapenfarm ook heel veel ganzen. Een van de vragen luidde: hoeveel eieren een kip gemiddeld per jaar legt (hadden we goed, opgezocht via Google, zo ongeveer 260 eieren. Arme kip! De natuurlijke kip legt er slechts 30, maar dat was hier niet bedoeld, het waren boeren-industriële kippen!). Een heel gehaspel met die 'mestkip'. Toen bleek dat ze 'met kip' bedoelde! Hoe kom je nu in godsnaam op: 'met kip'. Nou ja, dat stond op de blikjes kattenvoer die ze altijd gebruikte. Nou ja, zeg! 'Oh', en ze kende nog een ander woord; 'afwasmiddel'. 'Nou', zei ik, *"that is not my favorite!"*. Wat je allemaal voor onzin van de verpakkingen kunt leren. Margaret kwam niet

ALPACA'S IN ALLE SOORTEN EN KLEUREN.

Hij had het ook al snel begrepen: "hier is geen kruid tegen gewassen!" Heb ik vijftig jaar voor nodig gehad, slim beest!

Wij hadden tien van de vijftien vragen goed, dankzij Google en de prijs was een zakje met alpaca wol. Goed voor een spreekbeurt van mijn kleindochter. De tombola wordt morgen bekend gemaakt, wij hebben ons telefoonnummer achtergelaten. Dit nummer weet Margaret altijd uit haar hoofd, maar nu even niet. De indruk die de alpaca's achterlieten was zo geweldig dat ze het telefoonnummer moest opzoeken, ze wist het niet meer!

Morgen de '*transhumance*'. Ik zal u op de hoogte houden van dit fenomeen en alles wat er om heen hangt en danst.

Grote aantallen

Vanochtend paniek. Het blijkt dat ik een van de pillen die ik moet slikken niet voldoende meegenomen heb of misschien niet voorhanden waren. Maar de apotheek heeft me niets gezegd. Hoogstwaarschijnlijk heb ik, ondanks check en dubbelcheck, vergeten bij de apotheek te informeren of die pillen die afgeleverd zouden worden, ook wel waren gearriveerd. Ze veranderen elk moment van naam en formaat. Nou, daar zit je dan. Vliegensvlug aangekleed en als een razende naar de lokale apotheek, ondanks het feit dat vanaf tien uur de weg afgesloten zou zijn voor alle verkeer vanwege een officiële wielenkoers met zwemdiploma. Het heeft vannacht onophoudelijk geregend. De weg blijft afgesloten van tien tot vier uur vanmiddag. In de apotheek blijkt dat het middel niet meer verkocht wordt in Frankrijk, ze hadden me anders graag geholpen. Kan ik het zo maar weglaten? Het moet pijn

DE TOERISTEN ER IN EN DE SCHAPEN ER UIT!

Tot overmaat van ramp gaat ook nog de lamp op mijn werkkamertje uit. Lamp kapot? We zoeken naar de vervanging want die lamp is verschrikkelijk ouderwets met twee pinnetjes. Mijn laptop werkt gewoon door, maar ja batterij. hè. Opeens zegt Margaret: "Goh, alle elektriciteit is weg!". Ja hoor, overall is de elektriciteit uitgevallen, zo blijkt wanneer ik naar de receptie loop om te melden dat er iets mis is. Overall 'het elektrisch' weg. Zeker te veel televisiecamera's op het net vanwege die officiële koers. Wat een gedoe!

Er heerst nu de macht van de grote hoeveelheden, zoals die schapen die het dorp verlaten hebben, afgelopen zondag, bij de 'Transhumance'.

op de borst voorkomen, maar ik heb er nog nooit last van gehad, tenminste in de vrije wildbaan!

Ik ga gedesillusioneerd weer naar huis en daar staat Margaret al klaar met al haar energie, immers amper uit bed, en zegt: "zoekt!". Maar ook zij vindt niets. Dan maar de apotheek in Nederland gebeld. Wat is het vervangende middel in Frankrijk? De juffrouw is heel behulpzaam maar weet het ook niet. Ze constateert wel dat het middel pas in juli geleverd wordt. "Waarom niets gezegd?" ze weet het ook niet en raadt mij aan om eens te informeren bij een andere apotheek! Nou ja! "Juffrouw, ik zit in Zuid-Frankrijk!" Ze kan er ook niets aan doen....

Dus dan maar een expresse-mailtje naar mijn eigen huisarts. Die reageert onmiddellijk telefonisch en zoekt een oplossing. Even later belt ze terug en zegt dat ze een recept gaat mailen naar de lokale apotheek in Bedoin voor een vervanging. Het wordt een spray maar hoeveel en wanneer zal de lokale apotheker, me vanmiddag uitleggen.

VERBAZINGWEKKEND!

4 uur zitten wachten tot de weg weer vrij gegeven is en ben toen naar de apotheek gegaan om een vervanging te halen. Het blijkt een spray te zijn, zoals bij ms. Leclerc uit 'Hallo hallo' als die problemen had met zijn 'rikkitiekqeur'. Volgens mijn apotheker in Nederland moet ik wel 6 keer sprayen om het

zelfde effect te krijgen als met die verdomde pil. De vraag is of het nodig is, we zullen zien. En anders sprayen maar!. Maar de Franse apotheker collega, zegt: "alleen sprayen indien nodig"! Simpel.

De dag wordt afgesloten met een apéritief in de schuur met alle camping-gasten. Heel gezellig en buiten regent het pijpen-stelen.

Die paar glazen wijn doen het hem, Margaret is weer aanspreekbaar!

Vanochtend heb ik een heerlijke wandeling gemaakt

in het zonnetje. Er waaide een fris windje en een fluitende Nachtegaal begeleidde me. Hele groepen met orchideeën, het rode bosvogeltje, lachten me toe. De wereld schijnt weer op orde!

Ik heb wat fotootjes bijgevoegd. Zelf ben ik niet gaan kijken, immers pijn aan mijn voeten. Diezelfde ochtend kwam er een lokale, niet officiële, wielerskoers langs. Ik zit te ontbijten op het terras, voor de tweede keer sinds het begin van ons verblijf hier, vanwege het slechte en koude weer. Komen er een paar fietsers langs. Na een halfuur bleven ze nog steeds komen in grote aantallen. Het zijn er 4000 geworden, zoveel fietsers heb ik nog nooit achter elkaar zien fietsen. Nu voltrekt zich hier ter plekke weer een wielerskoers. De *Rte. de Malaucène* is officieel afgesloten. Heel veel wagens en motards maar slechts een paar fietsers. Het was zo voorbij en er is niet eens reclame! Misschien gaat het hier echt meer om het fietsen. Ze hebben overigens pech want het weer is bar slecht en blijft dat ook de hele dag. Het wordt zwemmen vanmiddag als ze weer eens terugkomen via onze weg.

Dan gaan we lunchen. Dat wordt géén thee en soep, want ons hele kookgebeuren is geëlektrificeerd en de stroom is uitgevallen, toch!. Dan maar de container wijn erbij met het stokbrood; alles wordt vanzelf zacht met genoeg wijn.

trouwens de koers is halverwege geannuleerd, ze moesten teveel zwemmen! Ik heb echter netjes tot

WAT EEN SCHAPEN!

Weer er in gestonken

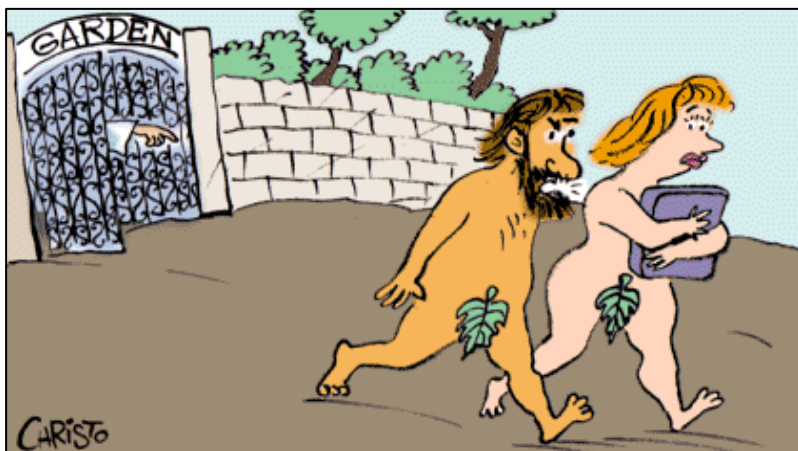
Donderdag was het heel goed weer. Lekker zonnetje met een fris windje, heerlijk, zo mag het blijven tot het einde van ons verblijf. 's Middags een flinke pot *Pétanque* gespeeld, en weer verdienstelijk op de 5e plaats geëindigd. Ik ben een toonbeeld van standvastigheid en de vraag is of ik ooit nog eens op dat podium kom te staan. Dit alles, ondanks het feit dat ik met mijn hoofd ergens anders was. Mijn computertje deed namelijk heel gek. Van alles viel weg en functioneerde niet meer, je kent die taferelen wel. Eeuwig zoeken en hele reeksen vooraf gestelde vragen bekijken die toch niets opleveren. Ergerlijk. Het geluid viel weg en wat ik ook deed en aanzette / uitzette, het bleef stil. Wat is dit nu weer?

ALWEER COMPUTER PROBLEMEN!

zag mijn geest al kruipen, in twee dagen tijd bij de Media Markt een nieuw exemplaar, met inrichting, aansluiting en overdracht, de hele santenkraam! We zouden hier overspannen terug komen. De regen is nu weg en toch zag ik de bui al hangen.

Ik zag mijn laptopje sterven. Hij vertoonde steeds meer afwijkingen en uiteindelijk hield hij er mee op. Het was inmiddels half elf en we besloten dan toch maar onverrichter zaken, naar bed te gaan. Ik kon niet slapen. "Waarom, nu?" drensde er door mijn hoofd. "Wat kan dat nu toch zijn?"

IK ZEG NOG: "KOOP TOCH GEEN LAPTOP VAN APPLE!"

sterker was er uit! Hoe en door wie?....'n raadsel!.

Ik herinnerde mij de situatie, jaren gelden, zelfde taferelen. Wij zijn toen naar een computerzaak in Carpentras gegaan en daar constateerde de man een gebroken moederbord. Hoe een moederbord in zo'n metalen kast kan breken is me een raadsel, maar hij was definitief kapot. Gelukkig heeft mijn schoonzusje, die iets later ook richting Midi kwam, een nieuw exemplaar meegebracht. Het is het trouwe beestje waarop ik nu zit te hameren. Het angstzweet brak me uit. Maar Margaret blijft 'altijd koel' in dit soort situaties en die zei: "We gaan over twee weken toch even naar huis, vanwege de oogdokter, dan kopen we gewoon een nieuwe!". Ik

Hebben we die 'pillenellende' gehad en dan nu weer die computer, het is ook 'ummer get!'

Rond half 3 ben ik uiteindelijk in slaap gevallen, nadat ik me voorgenomen had de volgende ochtend systematisch de zaak nog eens te bekijken. Bij mijn afstudeerproject in Jülich heb ik ooit een dag lang zitten turen en zoeken waarom mijn testapparatuur het niet deed. Ik kwam er pas de volgende ochtend achter: de stekker van de ver-

Om kwart voor zeven was ik op. De krant downloaden kon ik niet, immers geen computer. Het apparaat gaf geen sjoerge. Ik voel eens aan het laadstation, je weet wel zo'n kastje dat tussen de stekker en de computer zit. Niet warm, dus geen stroom. Ik zie de stekkerdoos waar al die apparaatjes op mijn bureau op aan gesloten zijn en die driehoek stekker van het laadstation steekt wel erg ver boven de anderen uit. En ja hoor! Die driehoek stekker past alleen in de ronde stekkerdoos en niet in de gleufjes. Weer erin gestonken!

DE WANDELING' TER OEFENING ENDE VERMAECK'

Het apparaat loopt als een zonnetje en geeft geluiden af om gek van te worden. Piepjes , rinkeltjes , zwoefjes, als een bericht verdwijnt, je kunt het zo gek niet bedenken, zoveel leven zit er op eens in. Wat een wonder!....

WOLKEN BOVEN DE MONT VENTOUX

De Markt

De markten zijn de ziel van de Provence. Er is hier geen plaats of dorp waar niet meerdere keren per week een markt gehouden wordt. Bedoin zonder markt bestaat niet. Door de week is het hier rustig. Er lopen gelukkig wel wat mensen rond maar niet heel veel. Moet je op maandag ochtend komen. Dan is er markt en daar moet alles en iedereen voor wijken. Het verkeer wordt kilometers omgeleid en de fietsers moeten afstappen, daar word streng op gecontroleerd. Er zijn mensen die er een sport van maken om markten te bezoeken. Op maandag gaan ze naar Bedoin, op dinsdag naar Vaison la Romaine, op woensdag naar Malaucène en op vrijdag bezoeken zij de grote markt in Carpentras. Op

DE MARKTKOOPMAN MET EEN GLAS WIJN, WAT EEN ZALIGHEID!

De marktlui zelf hebben er het grootste plezier in en zien al dat gekrioel, met een glas in de hand, vol

PARKEERPLAATSEN VOOR DE MARKT MET ZONNEPANELEN.

zaterdag heb je de '*Marché paysan*' van de boeren en op zondag de '*Marché artisanal*' voor de kunstenaars en de waarzeggers. Als je vraagt: 'wat heb je dan nodig?' "Niets, maar de boontjes zijn er zo goedkoop!" Daar rijden ze dan kilometers voor. Maar goed, dat zal wel aan mij liggen. Ze gaan overigens ook naar de supermarché hoor. De parkeerplaats bij de Carrefour staat altijd vol. Ik durf niets op te merken over efficiëntie, dus ik laat ze maar razen en trek me dan terug op mijn lievelingsplekje in markt-noodgevallen: het terras van André Le Barbu! Dat is een gewoonte die ik aangeleerd heb toen ik nog mijn lieve hond had. Zo'n marktbezoek kun je je hond toch niet aandoen. Een van de campinggasten van nu, kwam op het idee om met zijn hond de markt te bezoeken: hij heeft de dierenarts moeten laten komen. Het arme dier wilde niet meer lopen. Het bleek, dat het dier uitgeput was en verrekte van de spierpijn.

Daar komt nog bij dat ik van doorlopen hield en me altijd verbaasde over de vrouwelijke collega's op school, destijds, die blijven altijd staan kleppen, midden in het gangpad of de deuropening, zodat niemand er meer door kan en net als je gehaast bent.

vertrouwen, aan.de slag.

Vlooiemarkten vind ik wel leuk. Maar omdat ik ziende blind ben, vind ik nooit wat. Margaret heeft haviksogen en als er iets is wat van mijn gading zou zijn vind zij het wel. Dus bedacht ik dat we zondag best eens naar de 'vlooiemarkt' van Joncquières konden gaan. Dat is wel 40 minuten rijden, maar dan heb je ook wel wat. We waren er lang geleden al eens geweest en in mijn gedachten was die markt inmiddels uitgegroeid tot een megaterrein waar je uren kon lopen en zoeken. Toen we er aan kwamen sloeg het al mijn verwachtingen. Men heeft het hele

terrein overdekt met een immens plafond van zonnepanelen Dat heeft twee voordelen: als het regent sta je droog en als de zon schijnt verdien je kapitalen aan stroom. Zelfs de parkeerplaatsen voor de auto's, waarvoor je 1,50 euro moest neertellen, waren overdekt. Dus je komt niet in een stomende auto als je weer naar huis wilt rijden. Tip voor iedereen die bijvoorbeeld bepaald gereedschap zoekt. In overvloed en spiksplinternieuw aanwezig. Het type verkoper valt wel onder de categorie 'verdacht', en de waar kan ook van 'de kar gevallen' zijn. Dat kan de pret niet drukken. Ik had bijna een nieuw tweepersoons bed gekocht op formaat slaapkamer van een Mobil Home. .Heel aantrekkelijk! Probleem is: hoe krijg ik dat matras en bed in Bedoin. De aanbieding gold natuurlijk alleen vandaag en normaal staat hij hier zeker niet, nu alleen maar met deze speciale aanbieding. Margaret wist me los te trekken. Dus toch maar van afgezien. Die marktlui hebben er ook gewoon plezier in. Ze kletsen, ik denk Algerijns, en ze spreken je aan, altijd op een vriendelijke manier. De koffie op het

MARGARET AAN HET WERK!

erbij gelegen overdekte terras was heel lekker en spotgoedkoop: 1,50 euro. Het hurktoilet was , wij zouden zeggen 'Frans', maar hier heet dat 'Turks'. Verschil moet er wezen. Wat hebben we

HET PLEIN OOR DE BIBLIOTHEEK IS EEN SPEL PLEIN GEWORDEN.

weggesleept? Verse knoflook voor de helft van de prijs zoals die in Bedoin bij de lokale groente-handelaar gevraagd wordt. Verder gedroogde pruimen, want de stoelgang ondervindt enige lemen. Het enige wat me irriteerde aan de rit was de TomTom juffrouw die voortdurend zei: 'Bedoinggg' in plaats van 'Bédoin'

Terug in Bedoin werd publiekelijk de sport voor kinderen gevierd op het markplein, het zag er allemaal heel goed uit! Hoe kan het ook anders als het zonnetje schijnt?

De zon schijnt weer, die heeft de stekker ook goed ingestoken. Ik ontbijt op het terras in de zonnige warmte. Na het douchen ziet de wereld er weer heel anders uit!

Campingsleur

Wij gaan de campingsleur doorbreken. Sleur klinkt negatief maar is het, voor ons oudjes, helemaal niet. We gaan voor een kort bezoek aan de oogarts 'even' naar huis. De oogarts, een aantrekkelijke juffrouw, heeft me heel diep in de ogen gekeken (vanwege de kwaliteit van mijn ogen, zegt ze). Ze

MARGARET IS TEVREDEN.

vroeg om toch 'even' terug te keren naar huis, ten einde een onderzoek te doen en een behandeling tegen de gevolgen van die 'Macula aandoening' waaraan ik ook nog lijd, te ondergaan. Het is de eerste keer dat ik voor een bezoekje aan een arts 2000 kilometer ga afleggen. (Is dit aftrekbaar van de belasting?) Dat betekent: Margaret rijdt en ik geniet van het landschap rondom. Want u weet, als mijn vrouw in de auto zit, rijdt zij en dat heeft veel leed voorkomen. Ik dacht dat ik een dwaze uitzondering was met die instelling, maar enkele gesprekken tijdens de nazit van het *Jeux de Boulen*, laten blijken dat ik echt niet de enige ben die zijn leven en huwelijk lief heeft. Zij tevreden en ik tevreden, wat wil je meer. Toen ik laatst voor een boodschap zelf en alleen achter het stuur in de auto kroop was de eerste reactie van een passerende campinggast: "Goh, ik dacht dat jij niet kon rijden!". Jawel ik rijd wel en goed ook, maar niet wanneer mijn vrouw naast me zit als ik achter het stuur zit, dat noemen ze ervaring-gemoduleerd beleid

Maar goed, de 'campingsleur' bevalt prima, ik kom tijd tekort. Als ik mijn wandeling elke dag wil doen moet ik echt gaan plannen want er komt steeds wat

tussen. Ik haal mijn 3000 stappen toch wel, met boodschappen doen en met het *jeux de Boules* spel.

EVERT IS JARIG

Ik moet echt, om de stukjes voor het Bedoin Journaal te schrijven, tijd vrijmaken en net wanneer ik wil gaan beginnen, steekt Margaret haar hoofdje om de deur en komt met een of ander akkevietje. Vanochtend hebben we het hele bed op zijn kop gezet. Het matras moet gekeerd en omdat we voor een paar dagen weg gaan, hebben we alles verschoond en ook de dekbedden waar we nog steeds onder liggen, ingewisseld voor een laken met een deken. Het wordt 's nachts te warm voor dekbedden. Het weer is in gunstige zin veranderd. De temperaturen zijn gestegen en vesten zijn niet meer nodig. 's Nachts kan het nog koud zijn, maar dan hoeft je niet buiten te zitten, toch?

Het campingleven ontwikkelt zich ook voorbeeldig gezellig. De gasten, die met regelmaat van de klok arriveren en vertrekken, sluiten zich graag aan bij de boules kampioenschappen, of ze nou ooit al eens gespeeld hebben of niet, maakt niets uit.

Ook de 'Belgische Bier Middag' is een runner. De onvolprezen organisator Evert doet ook echt zijn best. Tussen de partijen door is er een biertje en na afloop staan er chips, die er toe leiden dat je wat langer blijft zitten en ook eens met anderen kunt kletsen. De sfeer komt er zo goed in. Deze week liep het 'natafelen' enigszins uit en zaten we om kwart over zeven nog gezellig te keuvelen. Stormt er opeens een boze bloeddorstige Hollander langs, die luid zijn ongenoegen uit over de 'overlast' door het praten van de groep. Tierend en onbeschoft pakt hij uit, zodat de organisator niet eens de kans kreeg hem eraan te herinneren dat de tijd van stilte om half tien begint. Ik was *flabbergasted*, zoals de Engelsman zegt. De paar glazen wijn zorgden ervoor dat ik hem nog het een en ander nageroepen heb. Op het kerkhof is pas het stil. Of iets dergelijks. Onbeschofte rekel dat ie is! Later dacht ik met spijt aan mijn actie en dacht: die man moet echt geestelijk gestoord zijn, dus eigenlijk: 'niet op reageren Lena!'

ALS EEN KIND ZO BLIJ MET DE BEKER!

DE OORZAAK VAN VEEL ERGERNIS.

Het toernooi was klasse. Het werd gewonnen door niemand minder dan de overenthousiaste Reinout. Hij gaat morgen, helaas, weer naar huis en had dit echt een keer verdiend. Maar, hij bleef ook bij zware nederlagen altijd overenthousiast, Margaret zei 'kinderlijk enthousiast' hetgeen door zijn vrouw Marca meteen werd bevestigd. "Zo is hij altijd, je wordt er soms moe van", was haar commentaar. Ik eindigde op de 5^e plaats, had je kunnen raden, Margaret zwiepte weer eens naar de twaalfde plaats.

De camping is in rep en roer. Een nieuwe wasmachine is gearriveerd. Een prachtig instrument werd binnengedragen en op de plek van de oude, aftandse, machine neergezet. De oude staat in de schuur en zal er over tien jaar nog wel te bewonderen zijn. "Oh", zegt mijn eega, "kan ik hem meteen uitproberen!". 'Nee', zegt Marianne, "morgen ben ik de eerste. Om zeven uur doe ik de was!". Gelukkig is Margaret vóór negen uur niet vooruit te bewegen! Het voornemen viel in duigen want er zat geen stekker aan het apparaat. Dus, eerst moest er een stekker bezorgd worden en dat mocht Ollie doen. (Ollie is mijn koosnaam voor de sympathieke Olivier, de receptionist!). De volgende dag zat er een passende stekker op en Marianne stond om 7 uur bij het apparaat. Met token en waspoeder werd alle was erin gedaan en draaien maar. Maar er kwam veel te weinig water in de machine. Toen Marianne de was er weer uit wilde halen om te kijken wat er aan de hand was, kreeg ze met geen mogelijkheid het deurtje open. Toen begon men na te denken: 'misschien staat ie niet waterpas?', 'misschien is de waterdruk te laag?', 'misschien kennen we het juiste knopje niet?'

Maar de was zit er nog steeds in en ik ken de houdbaarheidsdatum van textiel in een gesloten wasmachine niet. Er is een onderhoudsmonteur besteld en die komt morgen pas. We hebben onze metgezellen vriendelijk aangeboden gebruik te maken van onze handdoeken, want wij gaan er toch voor 5 dagen tussenuit. Je weet niet hoelang het duurt voordat hun handdoeken uit die prachtige machine bevrijd zijn. Margaret is dus noodgedwongen naar de wasserette geweest en onze was is al droog, immers een heerlijk Mistralletje waait om het huisje.

Wij zitten op het terras en hebben er geen last van, toen we ons huisje verplaatsten wisten we uit welke hoek de wind waait!

Beste mensen, tot zover de minst sensationele gebeurtenissen op aarde, als ik weer terug ben houd ik jullie weer op de hoogte.

TERRAS BIJ NACHT

ZO MAAR OP HET TERREIN: DE HOP.

DE HOP, EEN PRACHTIGE VOGEL.

Andere lucht

Op zondagochtend, 9 uur stipt, vertrekken we naar huis omdat de oogarts een tussentijds onderzoek nodig acht. Als tussenstop en overnachting hebben we gekozen voor Nancy. Een hele ruk voor één chauffeur, maar die wilde dat zo. En de kapitein heeft het voor het zeggen. Om half vijf rijden we Nancy binnen en komen terecht in een wirwar van straten en rotondes zoals je die ook ziet bij de 'supermarchés'. De 'Google juffrouw' heeft het om onbekende redenen al veel eerder opgegeven. Zij geeft de kortste route aan en Margaret neemt natuurlijk gewoon de langere route die ze altijd neemt. Dat betekent dat die juffrouw voortdurende kwettert dat we moeten omdraaien en blijkbaar komt ze er op een gegeven moment niet meer uit. Dan hoor je opeens geen 'Kaai-Hier-Ranne' meer (ze bedoelt 'Cairanne'). Die uitspraak, daar moet door AI nog maar eens aan geschaafd worden. Wanneer we in Bollène komen willen we natuurlijk tanken (nooit op de autoweg tanken want dan trekken ze je een poot uit!) Bij de Intermarché moet ook een tankstation liggen. Helaas pindakaas: geen Intermarché en geen tankstation, tenminste op de plaats waar die vroeger lag. We besluiten dan maar om over de 'Bsion futé' richting Montélimar te rijden. Daar ligt een grote Leclerc met tankstation. Het gaat vlot want geen vrachtverkeer op zondag! In Lyon komen we in de file terecht en volgens de 'Google-juffrouw' sparen we 10 minuten door van de autoweg af te gaan. Dat kennen we, ooit zijn we zo in Lyon centrum terecht gekomen en dat was ook nog eens met een caravan: een hele belevenis. We blijven lekker op de A weg. Inderdaad voor de tunnel in Lyon een file die oplost wanneer we door de tunnel heen zijn. Ik soes wat in, wanneer we Beaune links laten liggen.

Zoals ik al zei: Nancy, een doolhof van straten die op ingenieuze wijze aan elkaar geknoopt zijn. Blijkt dat het hotel, na een kwartier zoeken, vlak langs de autoweg ligt.

Maar dan! Eten op zondagavond en je zit in een industrieterrein. Margaret heeft geen zin meer om in de auto te stappen, dus we lopen (oef) richting KFC, Macdonalds en Burger King. Opeens ontdek ik langs de grote weg een restaurantje, uiteraard pas om half zeven open. Het is zes uur en ik sterf van de dorst, immers 35 graden buiten! Maar de deur staat open en we gaan naar binnen. Een pintje of een glaasje kan altijd, maar voor het eten moeten we wachten tot half zeven. Ik heb al een half jaar geen bier gedronken, maar nu staar ik naar een groot glas Warsteiner. Wat smaakt dat lekker als ik er lekker in hap. Daarna schakelen we over op 'pinot noir'.

WAT EEN GROTE ARONSKELK!

Nancy begint te groeien en te bloeien wanneer het eten op tafel komt. De champignons in escargotsaus zijn een streling voor je gehemelte en een waardige vervanging van echte slakken, die inmiddels onbetaalbaar zijn geworden. Rob Kemps mag inderdaad enthousiast zijn over de champignonnetjes van Parijs. Hij wordt in de podcast "groeten uit het Zuiden" (waar ik met plezier naar luister, bij ledigheid), altijd helemaal enthousiast over zijn culinaire uitspattingen met de champignons en de soepen. Helemaal mijn smaak!

Over groeien en bloeien, Nancy staat op zijn kop. Want de grootste bloem ter wereld bloeit er op dit moment. Echt iets buitengewoons in de Botanische Tuin. Deze Aronskelk is een uiterst zeldzame plant die bedreigd wordt in zijn natuurlijke omgeving, de jungle van Sumatra. De Aronskelk, *Amorphophallus titanum*, ook wel de "fallus van titan" genoemd, is een plantensoort van de Araceae-familie.

De knol van 30 kilogram voorspelt een spectaculaire bloem. De Aronskelk bloeit maar een paar dagen, wij hebben helaas geen tijd om dit spectaculaire 'wonder der natuur' te gaan bekijken.

Het B&B hotel is prima. We ontbijten in de kamer en kunnen stipt 9 uur vertrekken. Om half elf is er koffie en om 12 uur rijden we Luxemburg binnen. Ik heb een hele goeie chauffeuse. Die ook thuis meteen weer aan de slag gaat. Ik houd me bezig met de verwerking van de post, veelal van filatelistische aard.

Dan belt mijn jongste zoon over de problemen met Netflix. Die streamingsdiensten houden je goed bezig met al hun flauwe kul. Eerst verkopen ze je een abonnement waar ook je kleinkinderen in kunnen delen en dan komen ze aankakken met voorwaarden met als resultaat dat wij, die alles betalen, niets meer ontvangen. Het heeft twee dagen geduurd voordat het eindelijk rond is. Zelfde drama met Ziggo. Die wachtwoorden daar word je helemaal niet goed van. Donderdagmiddag heb ik, onderhand razend, Ziggo Go van mijn iPad gegoooid, onder het motto: *"Willst du nicht mein Bruder sein, schlag ich dir den Schädel ein!"*. Ik kreeg hartkrampen van ergernis.

Ik heb een bezoekje gebracht aan de apotheek en kreeg daar, in een overvolle zaak, woorden met de juffrouw. Ik stel voor om de tabletten, die zoals jullie weten pas weer half juli leverbaar zijn, toe te sturen. "Nee! Dat doen we niet!". Ik sta perplex, een zeer goede klant zijnde. Ik zeg: "Ik wil de hoofdverantwoordelijke spreken!". (Ik sta verbaasd van mezelf want dat heb ik nog nooit gezegd!). Die is er natuurlijk niet: "maar ik laat u morgen opbellen, geef mij uw telefoonnummer". Ik geef haar mijn kaartje met 'Drs'.erop! Gemeen hè, zo: je praat hier niet met een sul, maar een goeie klant die per jaar voor duizenden aan medicamenten verslindt. De volgende ochtend, wanneer we bij de orthopedische schoenmaker zitten belt ze op: "er is een vervangend middel en dat wordt vanmiddag geregeld. Kunt u het ophalen!". Daar liggen we nu 3 weken over te zeuren en ons op te winden. Ik vind dat niet klantvriendelijk denken als je je kennis en kunde zolang aan je klanten onthoudt, toch? Maar goed, het medisch traject moet doorlopen worden. Daar zijn we immers voor teruggekeerd! Dus bij de oogarts: het hele scala van onderzoeken. En wat blijkt: het zicht is beter geworden terwijl ik nu juist het idee had dat ik slechter zag. "Het is de ouderdom die meespeelt", zegt de arts. "Beter om de behandeling aan te houden en te hervatten in september, indien nodig!". Daar sta je dan: 2000 kilometer! Maar goed, beter zo dan dat je ogen er slechter aan toe zou zijn. "Een vergrootglas zou helpen!," is zijn advies. 'Of een iPad', nou die heb ik al en gebruik ik ook elke dag om de kranten te lezen. Nu, dan kunnen we weer terug, ik verheug me al op een potje Jeux de Boules, waarbij ik alles heel scherp ga zien! Bedoin: *'here we come!'* Leg de ballen maar alvast klaar!

AQUARELLE JEUX DE BOULE.

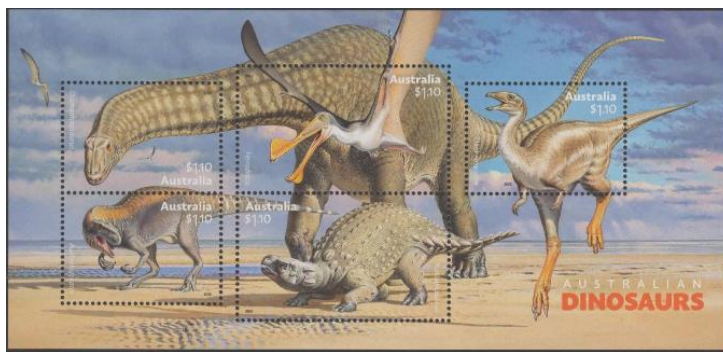
Terug op het honk!

De terugreis verliep voorspoedig, dat wil zeggen de eerste dag. De tweede dag, van Beaune naar Bedoin, was heel vervelend. Geweldig druk. Zo druk, dat we in Montélimar besloten om van de autoweg af te gaan. Het weer was sombertjes. We reden achter de buien aan. Het schijnt in Bedoin

MONT VENTOUX IN DE MIST

in een airconditioned tent achter. Die zijn er echter niet altijd van gediend en af en toe huilen ze en breken ze uit. Ik heb er over geklaagd bij Ollie en die heeft stappen ondernomen. Maar nu zijn ze, zoals gewoonlijk, druk in de weer. Die poetsen nog eens door de bodem van hun caravan heen. Vooral het geluid van de minstofzuiger is angstaanjagend. En dat tien keer op een dag. Je moet er maar plezier in hebben.

PRACHTIG POSTZEGELBLOKJE UIT AUSTRALIË.

eindelijk nieuwe stoelen kopen. Niets gejat, zelfs de vliegenmepper niet die ik had laten liggen. Terug naar de steen, Die ligt op een plastic zak met daarin een kaartje met Australische postzegels. Prachtige zegels die ik zelf nog niet heb. Ik herinner me dat ik vorig jaar met een Australische man gesproken heb, over deze prachtige zegels en dat ik die nog niet had. Hij beloofde me om er voor te zorgen, als hij terug zou komen naar Bedoin. En kijk daar liggen ze. Er was inderdaad een auto met rood nummerbord op de camping, maar die stond bij een huisje. Deze Australische fietser sliep in zijn auto en beklom dagelijks de Mont Ventoux. Was heel gezellig om mee te kletsen bij een biertje. Hij heeft woord gehouden. Probleem is alleen dat ik hem niet kan bedanken want hij is net voordat we weggingen gearriveerd en is alweer weg toen we terugkwamen. Ik ken hem niet maar hij heeft woord gehouden. Hoe dan ook: hartelijk bedankt. 'Australian Man'! die ik verder niet ken. Onder een steen op de tafel lag niet alleen een schat voor mij, maar ook een proeve van karakter. Misschien tot volgend jaar, ik hoop dat je nog een fijne fietsvakantie hebt, zo ver van je vaderland in 'la douce France'.

enorm geregend te hebben. Het weer dit jaar is raadselachtig. Wanneer we van Aubignan naar Bedoin rijden valt me op dat de top van de Mont Ventoux niet wit is zoals gewoonlijk, maar helemaal groen gekleurd. Dat zie ik voor het eerst in 40 jaar! De steenwoestijn is groen geworden van de regen.

De camping is niet druk! Seizoenswisseling. De oudjes en fietsers gaan terug en nu maar afwachten wat komt. De Spanjaarden zijn er nog steeds. Het schijnen kersenplukkers te zijn die hier werken. Elke ochtend in alle vroegte zijn ze verdwenen en laten de honden

Als ik het terras op klim, valt me meteen een steen op die op ons tafeltje ligt. Overigens niets is gejat of verdonkeremaand. Alles staat er nog zoals we het achtergelaten hebben. Bijna tot verdriet van Margaret die me voor vertrek gek gemaakt heeft met: "de stoelen moeten naar binnen en de tafelkleedjes! En de ventilatoren en en en... Ik weiger categorisch er mee te gaan slepen en zeg: "als ze gestolen worden... goed zo! Dan kunnen we

A street scene in a French town. On the left is a two-story stone building with a blue awning over the entrance. Outdoor seating with yellow chairs is visible. Large trees line the street. On the right, a wooden structure, possibly a market stall or entrance, is partially visible. Several directional signs are present: a blue sign on the left for 'LE JARDIN', 'MUSEE', 'HOTEL', and '1221'; a white sign on the right for 'COMPTANT', 'MILLERAND', 'HOTEL', 'M. JARDIN', and 'PLESSAN VILLE'S HAZARD'; and a yellow sign in the foreground for 'HOTEL JARDIN' and 'HOTEL JARDIN'. A red and white striped barrier is in the foreground.

omrijden om bij de camping te komen. Zo simpel! Ik zeg: “ze zullen dan toch wel een ‘*deviation*’ in het dorp aangeven toch?” We krijgen in de auto een discussie, ik wil zo ver mogelijk het dorp in om een blink van het gebeuren mee te krijgen maar Margaret wil al ver voor het dorp rechtsaf om er met een grote lus om heen te rijden. Mijn argument, dat ze dan toch wel een omleiding zullen aangeven wint en we rijden zo in de fuik. Er wordt niets aangegeven. Nou ja, we komen hier al 40 jaar, dus het zal wel loslopen. Uiteindelijk zijn we,

Eindelijk kunnen we de avond buiten op het terras ervaren. De bosuil knort er lustig op los en verdorie, we horen vlak voor zonsondergang voor de eerste keer dit jaar een *Cigalle*.

40

ALS DE AVOND VALT OP HET TERRAS BIJ VOLLE MAAN

DE BOSUIL, STANDVASTIGE BEGELEIDER VAN ONZE SCHEMERING.

CHRISTOPHE EN BERNARD, ONZE BUURMANNEN

DANNY EN HEIDI UIT BRUGGE

Het normale leven in Bedoin

We zijn weer helemaal terug in de rustgevende routine. Ik sta om zeven uur op en doe mijn ding, maak mijn ontbijt en ga dan heerlijk rustig op het terras de krant lezen. Zo tegen negen uur schenk ik het kopje thee voor Margaret in en niet vlug daarna verschijnt ook zij op het terras en is de rust voorbij. Ik kleed me dan maar aan en al naar gelang welke dag wandel ik een rondje of vergezel haar naar supermarkt of dorp.

Het is rustig zowel op de camping als ook in het dorp. Zelfs afgelopen maandag, marktdag, was het heel erg rustig. Iedereen was er verbaasd over hoe kalm het is. Als de Tour de France niet in de buurt is blijven de toeristen weg. 's Middags kruipt iedereen voor de televisie en kun je een kanon afschieten. Maar, ik vind het niet erg, Margaret ziet liever wat beweging. Bij de *apéro* op dinsdagmiddag is de rust onderwerp van gesprek. Pascal vertelt me dat het komt omdat heel veel Fransen thuis blijven: "kijk maar, je ziet helemaal geen kinderen meer, ook niet in het dorp!". Ja, nu hij het zo zegt, opvallend weinig kinderen. "De mensen schaffen allemaal een zwembad aan en blijven liever thuis! Frankrijk is het land met de grootste zwembad dichtheid". De scholen zijn nog niet aan de vakantie begonnen, dus wat komen gaat, ik weet net niet. Het plan van de chef om een zwembad aan te leggen hangt nog altijd als een zwaard van Damocles boven de camping. Zal wel weer als water na de wijn komen, dat plan. Pascal laat ook een foto zien van het fenomeen testauto's. Zij duiken ieder jaar weer op, beplakt met allerlei rare vormen om zogenaamd de oorsprong van het nieuwe model te verhullen. Ik heb er nog geen gezien, maar ze zullen zeker komen. Dit is een nieuwe BMW, kenteken uit München.

PASCAL VAN ALLE MARKTEN THUIS.

JASNA EN PATRICK

's Middags is er weer een *Jeux de Boules* concours. Alle Hollanders zijn nu weg, het goedkope seizoen is immers voorbij, in juli gaan de prijzen omhoog. Er zijn een paar Duitsers en twee Franse echtparen. Een van die Fransen, Patrick, kent mij al jaren, hij weet precies waar ik vroeger met de caravan stond en weet dat ik leraar ben geweest. Hij is echter zo'n jaar of zes niet meer geweest. Ik ken hem echt niet in mijn herinnering. Dat overkomt me vaker, mensen die kennen je en ik sta stomverbaasd wat ze allemaal weten. En, natuurlijk, de hond ja, dat is altijd een *trait-d'union* geweest. Hijzelf heeft een allerliefste Golden Retriever: Lola. Heb ik eens heerlijk geknuffeld. Geweldig om weer eens een hond te kunnen knuffelen. Patrick komt uit de buurt van Cannes en is een voortreffelijke *Jeux de Boules* speler. Hij wint dan ook het toernooi en krijgt de wisselbeker. Evert eindigt, tot ieders verbazing helemaal achterin net als Margaret. Ondergetekende staat op de tweede plaats... het kan niet lang meer duren. Die Patrick haalt staaltjes uit waar je met je ogen van staat te knippen. In het plaatsen (=het zo kort mogelijk bij de *couchonette* leggen van je *boule*) is hij gemiddeld. Maar in het *tireren* (ketsen) is hij een held!

Hij gooit zijn *boule* midden in een hoop andere ballen en zijn *boule* raakt de juiste tegenstander en die schiet weg. Zijn *boule* blijft exact op die plek liggen. Dat noemt men een '*caro*', dat is werkelijk een kunst, die alleen de doorgewinterde *petanque* speler verstaat. Vrijwel alle *boules* die hij schiet zijn raak. Om jaloers op te worden.

In de nabespreking met een lekker glas, vertelt Pascal nog meer over hetgeen hem vandaag overkomen is. Hij is een stoere fietser die elke dag vele kilometers aflegt. Alles wat hij tegenkomt wordt vastgelegd.

Zo ziet hij opeens twee ; '*marcassins*'.

Die naam kom je nu alleen nog tegen op de menukaart van een goed restaurant in de Ardennen. Dat zijn jonge wilde zwijnen. (heerlijk vlees overigens). Terwijl hij zo geïnteresseerd staat te kijken ziet hij in zijn ooghoek het moeder everzwijn uit de bosjes komen. Hij weet dat die zeugen tot verschrikkelijke dingen in staat zijn en kan nog net op tijd vluchten. Hij zegt zelf: "het zijn jonge zwijnen maar de moeder is niet mals, ze heeft me achterna gezeten, ik ben weer vertrokken met 100 per uur!"

De wasmachine blijft de gemoederen bezighouden. Hij wast wel maar hij

centrifugeert niet. Nog steeds niet. Het is een machine voor 10 kilo maar er mag maar 7 kilo in. En daar zit je dan met die kletsnatte lakens. Margareet heeft beslist: zolang het niet in orde is ga ik naar de wasserette.

Vanmiddag staat plotseling een echtpaar voor onze hut. Zij kwamen gewoon eens langs om te kijken hoe de camping erbij lag. Heel rustig, want iedereen was naar de Tour aan het kijken. Zij waren zes of zeven jaar geleden op onze camping geweest en kenden ons nog heel goed. Ik stomverbaasd! Hoe is het toch mogelijk dat iedereen ons kent, ja van die hond ja. Maar na enige tijd werd duidelijk dat zij uit Heerlen kwamen en toen hij vertelde dat hij onderwijzer is geweest aan kermiskinderen en dat hij daar

een mooi boek over geschreven heeft toen hij met pensioen ging, daagde het voor mijn geest. Leuk die luitjes weer eens te zien, ze zeggen dat ze volgend jaar zeker weer eens naar onze camping komen. Ik kan af en toe zelfs namen van heel goede bekenden niet meer onthouden. Vooral als ik bezig ben met andere zaken, kom ik gewoon niet meer op de naam, terwijl je die dagelijks hoort. Is dat een verouderingsproces of de inzet van andere vervelende ziektes?

We zullen het zien op termijn, we houden hoop!

Slachtoffers van het fietsfront

Een belangrijke reden waarom veel mannen besluiten om hier hun vakantiedagen door te brengen is het fietsen. Prachtige sport waar ze helemaal hoteldebotel van worden. Ze kunnen, zoals ik al vaker geconstateerd heb, uren kletsen over hun en andermans prestaties. En nu de Tour de France weer gedraaid wordt zitten ze uren gebiologeerd naar het scherm te kijken. Ik snap daar helemaal niets van, heb er niets mee en heb hier nog nooit op een fiets gezeten. Dat zal wel liggen aan de ietwat argwanende houding die ik heb ten aanzien van sport en fietsen in het bijzonder. Maar wie ben ik? Mijn vroegere zoölogie professor zei het al: "*Sport ist Mord!*" en daar ben ik het stilzwijgend mee eens. Maar ik gun iedereen zijn persoonlijke gevecht met de elementen, zolang als het bij een hobby blijft.

Ondertussen lopen de mieren in een rijtje over de balustrade van mijn terras en zijn helemaal verslingerd aan de parafine van de theelichtjes die 's avonds het terras verlichten.

De aantallen fietsers op de weg is hier de laatste weken afgenomen. Als de tour ergens anders langs komt blijven de fietstoeristen hier weg. Achter blijven de ouwe knarren die zich om de dag op hun ros hijsen en tientallen kilometers afleggen. Soms is het lachwekkend als ik op mijn terras zit, komen die ouwetjes puffend en hijgend langs (ik denk dan: weet je wel welke col je nog te wachten staat?) en dan komt er zo'n dametje van een jaar of tachtig op een e-bike, en die fietst ze op haar gemakke voorbij. Een onrechtvaardig gezicht.

Maar de situatie word grimmiger aan het front. Mijn goede oude vriend John 'de fietser' verschijnt maandagochtend op ons terras met zijn linker pink in het verband. Heel vervelend wat je dan allemaal niet kunt. "Maar John? Wat heb jij nu uitgehaald?" Hij begint met de nodige humor te vertellen: "Eigen schuld. Stom, stom, stom!" Hij is tegen een hek gefietst dat dwars over het fietspad stond. Realiseerde zich te laat dat het misschien te eng kon zijn en heeft toen zijn wijsvinger opengereten tussen de verschillende handgrepen aan zijn stuur. Bloedend als een rund werd hij opgevangen door een welwillende bewoner die meteen met een volledige verbandkist kwam aanzetten en hem zelfs een kopje koffie aanbood. Teleurgesteld kwam hij weer op zijn camping. Daar is inmiddels zijn zoon gearriveerd, een persoon die bekend is met de medische wereld en die constateerde dat hij toch echt naar het ziekenhuis zou moeten gaan. "Ik ga wel mee! Pap!" Kent u het ziekenhuis van Carpentras? Officieel valt het onder de modernste ziekenhuizen van Frankrijk, maar je wil er echt niet dood gevonden worden. De wachtkamer van de Eerste Hulp kan de vergelijking me een 'hondenhok' nauwelijks doorstaan. Hij kwam er om zeven uur en verliet het pand om half twaalf 'nachts. Wel in vakkundig en zeer gehechte toestand. Ondertussen heeft zijn zoon zowat met iedereen in dat hospitaalhok aanwezig, een kletspraatje gemaakt en staat daardoor op zeer goede voet met de broeders van de ambulancedienst. Het levert hem ook nog een fles Jodium en een enorme hoeveelheid verbandmateriaal op. Nu zit mijn vriend hulpeloos met die vinger in het verband en kan veertien dagen niets. (Helemaal niet fietsen, vervelend, maar ook niet afwassen, het enige voordeel!).

De mieren blijven standvastig voorbij lopen in een rijtje achter mekaar, maar nu ook in tegenovergestelde richting! En maar op die parafine af! Ze zijn er dol op!

Ernstiger wordt het de dag erop. Op de camping wordt een mevrouw uit Nederland plots gebeld door de veroorzaker van een aanrijding waarbij haar man betrokken is. De autorijder heeft hem bij het oprijden van de straatweg blijkbaar over het hoofd gezien en heeft hem van zijn fiets gereden. Het gebeurde in St.Colombe. Meteen wordt de '*responsable*' van de camping er bij gehaald en dat is onze goeie Evert. Want de 'chef' is er niet. Ze worden naar het voetbalveld gedirigeerd in Bedoin, want daar kan de reddingshelikopter landen. De *Pompiers* en de *Gendarmerie* hebben voortreffelijk teamwork verricht en de patiënt gestabiliseerd. Dat kan Evert, die vroeger zelf bij de mannen van Hermandad werkte, bevestigen. "Die hebben vaker met dit bijltje gehakt, een pluim voor de organisatie!"

Het slachtoffer moet naar het hospitaal in Marseille gevlogen worden. Nu zit zijn vrouw, alleen bij de caravan en telefoneert met haar zoon. Die komt spoorlags op enigerlei wijze naar Bedoin. Als wij halverwege de tweede partij zijn met ons *Jeux de Boules* toernooi, komt het verlossende telefoontje: de schade valt mee maar hij wordt nog in coma gehouden. Morgen kunnen ze hem bezoeken en dat mag Evert dan weer opknappen. Rijden in haar toestand is niet wenselijk.

Weer een slachtoffer, het wordt een gewoonte maar elk jaar wordt wel een campingbewoner betrokken bij een fietsongeval.

De mieren blijven achter elkaar aan lopen. Ze sjokken in een lijntje richting theelichtjes. Miertjes pas op, als de lichten aan gaan verbranden jullie je achterste!

Ik heb geen zin om te gaan lopen, 't is me te heet. Ik heb gedoucht en dan zegt Margaret: "Ik heb genoeg te doen, jij, pak de auto en ga naar het dorp brood halen!" Daar zeg ik geen nee tegen. Ik rijd naar de supermarkt in het centrum en parkeer de auto daar. Mag je alleen maar als klant, zeggen ze, maar iedereen gaat daar gewoon staan. Ik denk: "je kunt je n u wel gaan haasten... maar waarom? Ik aanschouw het terras van André en kan de verleiding niet weerstaan om daar even het krantje te lezen met een kopje koffie.,

BIJ DE APERO NA JET CONOURS

Moet kunnen!" In de krant staan twee interessante artikelen. Een over het enorm toegenomen aantal Amerikaanse toeristen in de Provence. Ze overtreffen in aantallen nu zelfs onze oosterburen! En een artikel over de 'Rode Kruis Postzegels' die weer uitgegeven gaan worden en van de extra opbrengst worden 10.000 gratis maaltijden betaald. Vind ik erg weinig eigenlijk, maar goed! Verder staat die krant vol met lokaal nieuws en sport, dus als ik mijn cola op heb tijd ik richting supermarkt. Voor de ingang tref ik Raphael en zijn Katie. Hij steekt meteen zijn hand uit en ik wordt helemaal geschud. Katie omarmt me zelfs. Ik zie een licht ondeugende twinkeling in zijn ogen, maar geef er geen acht op. Ik pak twee broden (natuurlijk de verkeerde, geen *baguette* maar *pains*) en ga naar de kassa om af te rekenen. Als ik de hitte in loop en bij de auto kom, hangt daar een klein briefje op de deur met daarop met viltstift geschreven: "NL Go Home!". Eerst sta ik stomverbaasd, want er staan meerdere Nederlanders. Maar dan herinner ik me die twinkeling in zijn ogen, Raphael Jij hebt dit gedaan! Dat ga ik hem inpeperen als hij donderdag weer op de camping is.

SAMEN VOOR DE PUNTEN!

Opeens blijven de mieren weg, het is zelfs hen te heet, als ik terug kom op de camping en voor mij en mijn vrouw een lekker glaasje koude witte wijn inschenk.

Het is 'leven als God in Frankrijk' en niet 'leven als een sportman in Frankrijk', ware woorden!

Het campingleven

Het campingleven gaat niet altijd over rozen. Kamperen vergt enige aanpassing, zegt diegene die in een luxe huisje woont met eigen toilet en terras. Als het zonnetje schijnt is alles koek en ei, maar als het weer niet meewerkt dan wil het nog wel eens vervelend uitpakken. Ik zou, als we afhankelijk waren van een caravan niet meer op de camping kunnen komen. Te veel gedoe met tenten en stokken en daar heb ik helemaal geen zin in. Het was dan ook een uitkomst toen we ons hutje konden verwerven en kunnen we nu nog steeds voor langere tijd dit goddelijke oord op deze aarde bezoeken. De overkapping van ons terras hebben we afgelopen jaar ook gewoon laten hangen nadat iedereen ons verzekerde dat PVC er best wel tegen kan. En ze hebben gelijk, na de winter blijkt het nog in prima staat te zijn en niet of nauwelijks aangetast. Scheelt alweer een hoop werk.

Ik ben nu ook zover, dat als er iets kapot is, dan ren ik meteen naar de receptie om loodgieter of aanverwanten te bellen, want ik ga zelf niet meer liggen klooiën. Dan heb je altijd nog lieden met 'gouden handjes' voor wie er geen technische problemen bestaan, zoals Ome Kees en Freddie. Waar jij uren mee ligt te rommelen, klaren zij in een paar minuten. Een fles van dit of dat doet dan altijd wonderen.

Dat noemt men groeiend inzicht. Dat heeft niet iedereen en dan kan het campingleven zwaar worden. Mijn vriend John 'de Fietser' vertelt van een echtpaar, Britten, beiden hooggeleerde professoren, die ook al meer dan twintig jaar op hun camping komen en beiden uitgerust zijn met twee linker handen. Elk jaar bekijkt mijn vriend zich, de taferelen bij het opzetten van de voortent. Men neme een iPad met

JOHN 'DE FIETSER'

daarop de bouwtekening van de voortent en starten maar. Het is een complete theater voorstelling. De iPad wordt gedraaid en gekeerd en het lukt ze niet om die voortent in elkaar te krijgen. Nu ze inmiddels boven de tachtig zijn, helpt mijn vriend een handje. Tot vorig jaar toen kwam er ook een zoon mee. Mijn vriend dacht: "nu zullen ze het toch onderhand wel weten!" Resultaat: bij Mistral moet een van beiden de grote tentstok in het midden vasthouden omdat anders de tent de lucht invliegt. Niemand kom op he idee om die stok even vast te zetten! Zelfs ook dit jaar niet toen zoonlief erbij kwam, zelfde paar linker handen met de zelfde iPad.

Wat een weke peren, zul je zeggen. Maar nee hoor: zij heeft een nieuwe heup en rammelt daarmee op haar fiets, altijd in de zwaarste versnelling. Mijn vriend noemt haar dan ook 'Lady groot verzet!' Hij was stom verbaasd toen hij een keer een col aan het bestoempen

was en zij die heuvel weer afkwam, in dat grootste verzet. Hij hield haar staande, begroette haar en vroeg of ze van boven kwam. "Ja", zei ze, "Ik heb hem helemaal op gefietst" Toen mijn door de inspanning, geheel bezwete vriend, informeerde of ze daarvoor de versnellingen had gebruikt, zei ze: "Nee dat is niet nodig, ik laat hem altijd in deze stand staan, is makkelijk zo!" En dat met een nieuwe heup! Mijn vriend stond perplex.

Maar dit jaar sloeg het noodlot toe. Zij komen er al twintig jaar, hebben altijd dezelfde plek. Reserveren vinden ze niet nodig, want ja ze komen er al twintig jaar, toch!. Maar daar moet je bij de Franse leiding niet mee aankomen! Zij verhuisden van hun schaduwrijke plek naar een 'volle zon plek'. Dat kon de oude man niet meer trekken en hij zat geslagen voor zijn bloedhete voortent. Mijn vriend ging informeren: "het gaat niet meer", zei hij, "na twintig jaar en nu dit!". Hij zou niet meer komen. Het feest is voorbij.

JOHN 'DE FIETSER' EN VIVIAN, ONAFSCHEIDELIJK VRIENDEN IN DE MIDI.

De dag dat je constateert: het gaat niet meer, komt ooit. Ik hoop hier nog lang te mogen komen, maar het wordt moeilijker als je problemen krijgt met je benen zoals ik zelf ook. Zo simpel als het is wanneer er niets aan het handje is, gewoon je benen en voeten gebruiken. Ook die kunnen in het ongerede raken en dan moet je maar roeien met de riemen die je hebt. We blijven volhouden want dit leven willen we echt toch nog niet missen.

Eric, een mede jeux de bouler, die ook fietst alsof zijn leven er van afhangt, heeft ook een nieuwe heup. Het was even spannend of dat fietsen allemaal nog wel mogelijk is. Nou, gisteren heeft hij de Mont Ventoux genomen. Hij dacht: "eerst ga ik tot Chalet Renard", dat is halverwege, "en dan kijk ik wel eens". Hij is naar de top gefietst en voelt nu wel zijn nieuwe heup een beetje, zegt hij. Hij is van origine een Vlaamse boer en verbouwt biologische groenten samen met zijn zoon. Ik heb hem gevraagd om eens een biologisch groenten soepje te koken voor ons. Hij denkt er over na! Ben benieuwd.

Ondertussen draait de wasmachine wel, maar niet helemaal. Nog steeds stopt hij bij het centrifugeren. Evert houdt zich daar mee bezig en wij hebben hem ingefluisterd dat hij misschien niet helemaal waterpas staat. Ik weet uit ervaring dat bij zulke krachtige machines een klein verschil in gewicht en niet waterpas staan kan leiden tot ongelukken, bijvoorbeeld bij centrifuges in het lab. Zo'n ding slaat je bij 'niet in evenwicht zijn' dwars door de muur. Nu zal dat bij deze fabriekswasmachine niet zo'n vaart lopen, maar ik veronderstel dat er een mechanisme in zit dat het centrifugeren verhindert als het ding wiebelt. Gelukkig heb ik, van uit onze caravan tijd nog een waterpas van één meter en daar gaat hij mee aan de slag. Ben benieuwd of he nu lukt. Margaret stond met de volle wasmand in de startblokken. Margaret is inmiddels al vijf keer naar de wasmachine toegelopen en hij doet het niet en ze kreeg hem zelfs niet meer open. Arme Evert moest er weer bij komen met de truc om het ding te

openen met de gebruiksaanwijzing. Zijn 'sesam open uit' werkte en de kletsnatte was lag voor het grijpen. Maar... had hij gewassen? En die watertoevoer? Leek wel een bergbeekje, zo slapjes. Viel me vanmorgen ook al op dat de waterdruk tamelijk laag is op de camping. Ze is er nu weer naar toe en zegt tegen me ter geruststelling: "gelukkig heb ik nog een stel beddengoed in voorraad, dus slapen kunnen we vanavond in ieder geval" Daar toen ook nog even paniek. Het kleinkind van Katie vindt een echte slang in de schuur. Het is niet allemaal rozengeur en zonneschijn op de camping, zelfs als het zonnetje schijnt op volle toeren!

GEEN WATER IN APRIL 2023

VOLOP WATER IN MEI 2023

Er waren grote zorgen over de water toevoer in Fontaine de Vaucluse. De zeer droge winter en het droge voorjaar lieten de bron helemaal stil vallen. Gelukkig regende het in mei (toen wij arriveerden in Bedoin) hevig en al vlug kwam er weer water in de Sorgue.

EEN WATERRAD IN DE SORGE (FONTAINE DE VAUCLUSE).

DE ABDIJ VAN SENANQUE TUSSEN DE LAVENDELVELDEN

IN DE AVONDSCHMERING

Een toertje, 65 miljoen jaar terug.

Tja, hoe kwam ik erop? Ik kreeg van een postzegelsite een afbeelding van een velletje met 3 postzegels

EEN RESTEREND LAVENDELVELD.

van Frankrijk. Daarop stond een fossiel, een ammoniet, getekend in de buurt van Digne les Baines. Digne les Bains ligt ongeveer 80 kilometer oostelijk van Bedoin. De postzegels zijn uitgegeven naar aanleiding van de 'Route Napoléon' De weg die de verbannen keizer in 1813 nam voor zijn terugkeer naar Parijs. Hij was verbannen naar Elba, wist te ontsnappen en kwam aan land bij Nice. Vandaaruit trok hij noordwaarts. Aanvankelijk meldden de kranten dat 'de schavuit' bij Nice geland was. Naar mate hij dichterbij Parijs kwam veranderde de aanspreektitel en was weer 'keizerlijk' toen hij uiteindelijk in Parijs arriveerde.

Hij begon in Nice met een paar honderd 'mede-schavuiten' en toen hij uiteindelijk in Parijs de koning verjoeg, was zijn leger aangegroeid tot duizenden fanatieke aanhangers en soldaten waarmee hij zijn uiteengevallen keizerrijk probeerde te herstellen. Het eindigde in de slag bij Waterloo en dat was zijn ondergang. Hij had misschien wat meer moeten nadenken over zijn historische waarde toen hij in Digne les Bains de ammonieten begraafplaats passeerde die getuige is van de vergankelijkheid van alles. Daar liggen immers de resten en afdrukken van de soort Ammonieten, gepantserde inktvissen, die vele miljoenen jaren geleden de absolute heersers waren over alle leven op aarde en waarvan nu geen enkel exemplaar meer levend te vinden is. Volledig uitgestorven en ondergegaan. Ik had al eens exemplaren gezien, gefossiliseerd aan de Normandische kust, beter gezegd 'in' de Normandische kust. Daar hangen joekels in de kustwand van meer dan een meter doorsnee. Ze worden

RUSTIEKE BERGDORPJES IN DE 'ALPES DE PROVENCE

DE HOOFDWEG

gebruikt als doopvont in de lokale kerken. Verder vindt je ze dus alleen nog maar op postzegels en als fossielen. Voor biologen en naturalisten is dit 'UNESCO Geopark de Haute-Provence' uiterst interessant maar voor Margaret was het een leuke autorit, wel behoorlijk lang, zo'n tweeëneenhalf uur over 80 kilometer, maar het landschap is geweldig. Het ligt in de Provence Alpine. Je rijdt over bergwegen en tussen lavendelvelden. Tussen de bomen van geweldige bossen. Af en toe een dorpje, sommige op heuveltoppen gelegen, zoals Sault en nog een aantal veel kleinere plaatsjes. Prachtig land. In sommige dorpen zijn de wegen zo smal en intiem dat je eerst goed moet kijken of de smalle weg geen tegenliggers kent, want anders rijdt je je klem in zo'n dorpsstraatje.

DE BIOLOOG OVERDENKT ZIJN HIETORIE

Franssen maken kruisingen ook vaak heel ingewikkeld.

Als je weer eens in Bedoin (Beddoooooiing volgens de juffrouw van Google) bent en je hebt echt niets anders te doen, dit is een tip! Je kunt aan de boulevard langs de rivier de Bléone in Digne les Bains, ook heerlijk lunchen. Waarom heet de 'Caesarsalade' zo? Nee, niet omdat die keizer langs kwam. Hij ontleent zijn naam aan de maker Caesar Cardini, een Italiaans-Mexicaanse restaurateur uit Tijuana in Mexico. Ze spreken het hier uit als 'Kiessar' salade.

Onderwijl is het op de camping erg rustig. Bij het Jeux de Boules toernooi waren er slechts 8 mensen die deelnamen. De keer daarvoor waren er 12 en werd Freddy de winnaar. De voorlaatste keer zag ik mijn kans en werd de winnaar, mocht ik die wisselbeker ook een keer vasthouden. Maar de laatste keer. Ik was zeker nog zo onder de indruk van al die dooie versteende Ammonieten, werd ik laatste.

Zo vond ik ook 'mijn Waterloo'!

Ik heb een aantal foto's van de plaat met fossiele Ammonieten bijgevoegd, Te bedenken dat dit ooit een strand was waar talloze joekels van Ammonieten aanspoelden en hun doodstrijd voerden. Daarna kwam er een laag aarde overheen en de miljoenen jaren deden hun werk. Daarbij ontstonden nieuwe heuvels en bergen die de aardlagen opstuwden waardoor de oorspronkelijke lagen bijna verticaal kwamen te liggen. Het geheel is verklaard tot Unesco werelderfgoed project. Om verdere beschadiging te voorkomen hebben ze er een wandelpad op steigers voorlangs gebouwd zodat je op je dooie gemak het iconische veld kunt aanschouwen. Er waren een drietal Koreaanse studenten aanwezig die met een drone ten behoeve van een studie- opdracht het geheel filmisch vastlegden. Lijkt me een leuke opdracht voor Vwo'ers, als je toch in Frankrijk bent. De terugweg was net zo mooi. Verbazingwekkend is alleen dat we heel andere dingen gezien hebben als op de heenweg. Maar we hebben gemerkt dat Google-Maps en TomTom het soms ook niet weten en zeer cryptisch te werk kunnen gaan.

AMMONIETEN IN SORTEN EN MATEN

DE INGANG

DE BELANGRIJKSTE VROUW MET TEKST EN UITLEG

OP DE LOOPSTEIGER LANGS HET AMMONIETEN KERKHOF, EEN SCHUIN OPLOPENDE STEENLAAG

Zo maar een *petanque* toernooi.

Donderdag middag 5 uur. We gaan weer eens een toernooi spelen. De animo is niet groot, immers camping vrij leeg. Fransen hebben er weinig zin in want het is heet. Maar we krijgen toch een groepje van 8 spelers bij elkaar en gaan aan de slag. De grote organisator Evert schudt de kaarten en vormt de duo's. Iedereen speelt met 3 boules en 3 partijen waarna de uitslag bekend wordt gemaakt onder het genot van een pintje of een glas wijn.

Ik bak er niet veel van. Niet dat ik niet goed speel, maar de tegenstanders zijn heel sterk. Bernard krijgt het voor elkaar om tot drie keer toe een '*caro*' te gooien. Dat kunnen alleen de hele goeien. Ik win een partij en kom in een partij zelfs niet verder dan 1 punt. Dus hoef ik nog net niet de 'kont van Fanny' te kussen, zoals hier gebruikelijk is wanneer je verliest met 0 punten tegen 13.

Maar de sfeer is gezellig en je bent bezig in het zonnetje. Moet vaak door de knieën want ik gebruik niet het bekende magneetje. Dan hoef je niet te bukken maar ik wil juist bukken, door de knieën gaan, bewegen! Goeie oefening voor de benen.

FREDDY IS DE WINNAAR

Als de drie partijen voorbij zijn, ze duren niet langer dan 20 minuten ongeacht de uitslag, schuift iedereen aan de tafel met een drankje en is het wachten op de computer van Evert. Ik weet het al! Of Evert, of Bernard. En ikzelf? Ergens in de achterhoede. De uitslag komt en iedereen staat paf! Freddy wint de wisselbeker. Hij heeft met de echt goeden gespeeld en heeft daar zijn voordeel mee gedaan. Bernard wordt tweede, Evert wordt derde, ondergetekende staat op de zesde plaats en mijn lieve Margaret staat op de 8^e plaats. "Doe er niet toe", zegt ze, maar ze begint er 's avond wel drie keer opnieuw over "hoe dat nou kan?!"

"Maandag weer een nieuw toernooi met nieuwe kansen!", is mijn antwoord.

Dan komen de roddels los. Hoofdthema van gesprek is natuurlijk die nieuwe wasmachine. Hij werkt het program netjes af maar als hij dan bij de elfde, laatste stap komt (het centrifugeren) stopt hij gewoon en blijft de was kletsnat. Wij zijn er eerder ingestonken en hebben als gekken aan die kletsnatte lakens staan draaien en trekken om ze enigszins transportabel te krijgen. Nat zijn ze niet te tillen. Maar de chef zegt: "Oh ja?" en kijkt dan de andere

kant op. Ollie, van de receptie, moet het ontgelden en mag, op aanwijzing van de fabrikant met een schroevendraaier het luikje rechtsonder openen om te kijken of er misschien iets verstopt is. Dat heeft hij netjes gedaan, nadat de hele camping afgezocht is naar een passende schroevendraaier, want die zit er niet bij. Maar *niente, nothing, nietsjevo*, hij stopt gewoon bij tien en elf bestaat niet voor hem. Wij besluiten om geen gebruik meer te maken van deze dienstverlening om geen rug schade op te lopen bij het uitwringen. We gaan gewoon, zoals tot nu toe gebruikelijk, naar de wasserette, kost evenveel maar je moet wel een stukje rijden.

Terwijl Freddy gevierd wordt, schuift, in een rolstoel, Han aan. Zijn vrouw en mantelzorgster vertelt dat hij vandaag de Mont Ventoux beklommen heeft. Hè, in een rolstoel? Nee met een handfiets. Ik val van verbazing bijna van mijn stoel. Dan moet je toch ontzettend sterk zijn in je armen maar als je zijn amen ziet! Weer zo'n verbazingwekkende prestatie uitgelokt door het monster dat Mont Ventoux heet. Wat drijft die mensen? Ik ben al eens een jongeman tegengekomen, die ik mijn dure geologenhamer heb gegeven als blijk van waardering. Hij was geografie student, volgde de lerarenopleiding, maar had maar één been. Met eens speciale fiets ging hij na heel veel training, die berg op. Hij is tegenwoordig leraar op het Bernardinus College

HAN, WAT EEN HELD!

erfelijke fout. Morgen ga ik maar weer eens lopen om er weer in te komen, het is minder heet, dus er is geen smoes om niet te gaan.

Verder ben ik vandaag een gelukkig man want de keus voor het stemmen bij de aankomende verkiezingen staat voor mij al vast. Ik ga stemmen op 'Frenske Zimmermenske'. Waarom zult u zeggen? Nou, hij is de enige politicus die mij ooit, zelf, iets gegeven heeft. Op een school reünie van mijn oude geweldige college, waarop hij ook gezeten heeft, heeft hij mij zomaar een *pilske* gegeven en een vrolijk

Han is ook zo'n 'extraordinaire' geval. Hij lijdt aan een erfelijke, langzaam progressieve spierziekte en kan nog maar moeilijk lopen. Het begint altijd bij de voeten en benen. Ik kan er over meepraten want ik heb last van neuropathie en ben in mijn lopen beperkt. Maar hij kan amper nog zonder rolstoel en reist even vrolijk de wereld rond. Zijn vrouw is van het doortastende type voor wie er geen grenzen zijn. Na een hele hoop geklets kom ik eindelijk in een serieus gesprek met hem en hij legt uit dat hij tot ver in de twintig nergens last van had. Maar het zat wel in de familie en nu zet het noodlot bij hem door. Maar hij ziet dat niet zo. Hij heeft het bijvoorbeeld ondanks zijn beperking tot leraar 'zit-skiën' geschopt en geeft ski-les aan kinderen die met de zelfde problemen behept zijn. Toen ze hem vroegen om die taak op zich te nemen heeft hij even een traan gelaten en is enthousiast aan de slag gegaan. Toen kwam die Mont Ventoux in zicht. Vandaag heeft hij zijn doel bereikt: hij heeft met zijn handrijwiel de top bereikt. Ik kom er alleen nog maar met de auto als ik al zin zou hebben. Het geeft de burger moed en laat zien dat je altijd nog veel meer kunt dan je zelf denkt. Ik heb er bewondering voor en besef maar al te goed dat ik eigenlijk aardslui ben aangelegd, nu, dat is mijn

NA GEDANE SPORTPRESTATIE IS HET EVEN UITBLAZEN

doch goed gesprek met mij gevoerd. Straks wordt hij minister president en kan ik zeggen: 'die ken ik persoonlijk'! Dus: de keus is duidelijk, zelfde school, zelfde drank, en als hij dezelfde goede ideeën heeft als ik, komen we er samen wel. (Nu draait menig lezer, ik weet het, zich om in zijn graf! Maar ik ben onverbiddelijk!)

Verschijningen

Oh jongens, het weer is hier goed. Er waait alleen een stevige Mistral. Gisteren bij de Belgische Bier

Apéro, werd de grote parasol, die Evert met zoveel moeite had opgelapt, omgeblazen. De reddingsbrigade was er snel bij. Aan het thuisfront hoor en zie ik mijn zonen zuchten. Zij brengen hun vakanties door in de stromende regen en proberen met de kinderen ervan te maken wat er maar van te maken is. Ze vonden plots een vreemde hond in hun voortuin! (zie foto)

Hier is het heerlijk weer. Vandaag dus Mistral, maar dat is na al die hitte ook wel weer eens lekker. Mijn wederhelft heeft een manier gevonden om mij in beweging te krijgen. Als ik haar eindelijk uit het bed gekregen heb, ik ben dan al tweeëneenhalf uur op, gaat ze ontbijten en dan vraagt ze: "ga jij een paar boodschapjes doen? Dan heb je ook wat beweging!" Om me lekker te maken zegt ze dan: "kun je ook een kopje koffie drinken op het terras bij André!". Zij heeft dan haar rust om wat kleine huishoudelijke zaakjes te regelen en de kers op haar taart is ook: "dan zal ik afwassen!"

EEN RARE HOND IN JE VOORTUIN!

Daarvoor zwicht ik natuurlijk altijd. Dus ga ik goed gemutst in de auto naar het dorp, naar de bakker en naar de supermarké. Altijd goed voor zo'n 1500 stappen!

Ik doe snel de supermarkt en laat de auto daar op de parkeerplaats staan. Ben uiteindelijk toch ook een klant, alleen met een kleine omweg via een terrasje, toch? De koffie is heerlijk en als hij op is ga ik nog even naar de bakker. Er staat een rij bij bakker Olivier en ik sluit geduldig achter aan. Opeens loopt er een Nederlandse dame langs en ik herken mijn eerste grote (kalver-)liefde. Normaliter kan ik gezichten helemaal niet zo goed ophoesten, maar deze contouren staan in mijn hersenen gebeiteld. Dit is het gezicht dat ik als eerste grote liefde heb mogen kussen en ik sta perplex. Ik wil nog vragen: "Maria?", maar de juffrouw achter de toonbank haalt me uit mijn droom en vraagt wat ik hebben wil. Als ik haar geantwoord heb dat ik twee 'baguettes' wil hebben en ik me omdraai, is ze alweer uit mijn blikveld verdwenen. Hoe is het mogelijk. Ze was het zeker! Ik kijk op straat nog of ik haar en haar vriendin nog zie, maar ze is spoorloos.

DE GROTE PARASOL LEGT HET AF TEGEN DE MISTRAL

Ze heeft mij zeker niet herkend, want ik had toen nog geen baard en buik, ben ook 55 jaar ouder. Zij verscheen ook in een oudere uitgave. Het lange sluike blonde haar was nog steeds lang maar wit, ze was ook wel wat dikker dan toen. Maar die mysterieuze glimlach lag nog steeds rond haar lippen. Was ze het echt? Of was het een verschijning? Ik heb altijd van die plotsklapse verschijningen in Bedoin, die vaak ook nog reëel zijn.

Eens, op het terras zittend, hoor ik een stem die me bekend voorkomt. Ik zeg nog tegen mijn vrouw: "goh dat lijkt precies collega Ruud van Nederlands" en het blijkt hem nog te zijn ook! Ander voorbeeld: Jon Erkens, revolutionair, oud buurman, goede kennis, mede redacteur van 'Ut Essejeetje', de grote wereldverbeteraar en zanger, schrijver en dichter, voorman van het jongeren-verzet tegen de burgerlijke mentaliteit die in Heerlen in de jaren 70 overheerste en trouw bezoeker van 'de Nor'. Je zou hem toch niet in zo'n door en door dorpse bourgeois omgeving als die van Bedoin verwachten. Hij zat daar opeens, zo maar op hetzelfde terras. Hij is jammer genoeg veel te jong gestorven.

Maria ben ik voor de laatste keer tegengekomen toen ik in de lift van het faculteitsgebouw voor pedagogiek en didactiek in Nijmegen in de lift stapte. Ik moest naar boven en zij verliet het gebouw. Ik

DE KERSTMAN INCOGNITO

had net de tijd om 'gedag' te zeggen. Dat was 45 jaar geleden. Zou je zo'n gezicht vergeten?

Laatst keek ik door het raam van het café naar buiten, op mijn terras was geen plaats en toen ben ik maar binnen gaan zitten. Wie staat daar voor het raam: "de kerstman, 'himself' Uiteraard incognito, maar hij was het echt! Die moet toch ook op vakantie.

Verschijningen en ontmoetingen die breinsgewijs onverklaarbaar zijn, die hele grote wereld is echt heel klein.

Mijn spijsverteringsstelsel is gelukkig wel op orde. Het kost altijd wat moeite om je aan het mediterrane dieet aan te passen. Maar ik reageer gelukkig goed op stokbrood, olijven, basilicum, worst, pasta in combinatie met (in mate!) een glaasje rode wijn. Het is alleen de gasvorming die mij af en toe in verlegenheid brengt. Ik probeer het zo geluidloos mogelijk te doen om niet iedereen en vooral mijn wederhelft, in de gordijnen te jagen. Als ik mijn middagdutje doe, lig ik alleen,

uiteraard met mijn antismurmasker op, op bed. Ik moet dat ding dragen anders ben ik elke keer als ik in slaap val meteen weer wakker. Het helpt voortreffelijk, is alleen een remedie tegen de liefde, zo'n neusmasker op je facie. Mijn lieverd is er helemaal aan gewend om naast zo'n alien te liggen, ze slaapt altijd als een roos, dus niet gestoord door mijn gezaag. Toen ik onlangs op bed lag, alleen, kon ik een enorme wind de vrijheid geven. Het leek wel een misthoorn, wat een opluchting. In vertraagd en uitgesteld relais, zoals onze zuiderburen het altijd zo mooi kunnen zeggen, kreeg ik toen, via mijn apneuapparaat een koekje van eigen deeg of beter een vlaag van eigen wind, via mijn neusmasker. Er zat een vertraging in van 3 seconden voordat die gaswolk arriveerde. Waar zou dat nu toch allemaal vandaan komen, vraag je je af en waar blijft die gas/geur-bel als je het netjes afknijpt? Vragen en overdenkingen die me na al die verschijningen tijdens de siësta weer terug brengen op aarde!

Dan val ik in slaap.

Het heerlijk leventje.

Terwijl jullie, arme sloebers in wind en regenweer, jullie dagelijkse kost moeten verdienen, genieten wij, pensionado's, van vrije tijd en het zonnetje. Het begint alweer aardig warm te worden. Als het warm wordt dan moet je op het terras gaan zitten en niets doen. Zo kom je de dag wel door. Ik moet zeggen: wij kunnen schandalige nietsdoeners zijn. Ja, maar je bent toch op vakantie? Nou vakantie van

TERRAS MET WASREK

KLAAR VOOR DE LUNCH

3,5 maand, is dat niet wat veel van het goede? Ik verzeker je dat, als je je dagelijkse besognes wil afhandelen, je toch al heel gauw de hele dag bezig bent. Dan heb je natuurlijk nog de markt met lunch, de *apéro* met Belgisch bier, de *Jeux de boules* toernooien, de boodschappen en voor dat je het weet is de week, is de hele 'vakantie', al weer voorbij. Wij gaan langzamerhand voorbereidingen treffen om terug te keren naar het vaderland. Eerst eens alles uitmesten en weggooien wat niet meer nodig is. De BBQ opbergen en de kasten schoonmaken. De ijskasten ontdooien en schoonmaken want die hebben hier continu gedraaid. Genoeg te doen dus. Verlang je weer naar huis? Ja eigenlijk best wel. Het is hier heerlijk maar dat gedreutel in zo'n 'tiny house' gaat toch op je gemoed werken. Dat is het mooie van de wisseling; als je weer thuis bent, in je helemaal niet zo grote appartement, voel je je in een groots paleis. 'Afwisseling van spijs doet eten', was het spreekwoord toch?

Voor diegenen die hier best wel eens willen verblijven en de geneugten van het '*pétanque*' willen ervaren een goede tip: laat je ballen nooit in de volle zon liggen, je verbrandt er je vingers aan. Nog een tip: geloof maar niet dat je kunt winnen, ik doe elke week twee keer mee en word steeds slechter. Alleen als je wiskunde leraar bent, zoals die Amsterdammer Martin. Die kwam, zag en overwon! Zelfs 'the honorable' Evert, organisator en baan commissaris, krijgt het niet meer voor elkaar, ondanks zijn bediening van de computer, om te winnen. Vege tekens van zomervermoeidheid?

Je zult zeggen: dan maar fietsen. Nou die gekken zijn er genoeg. Ze willen allemaal die berg op en niet één keer, nee meerdere keren achter elkaar! Wat moet je toch boven op die berg? Maar ja, dat zijn overdenkingen van een onbenul op sportgebied, trekken jullie je daar maar niets van aan!

Bij het *Jeux de boules* concours wordt meegedeeld, tot groot enthousiasme van menige deelnemer, dat de chef gezegd heeft, dat morgen een dame de camping bezoekt die acht keer op één dag die puist beklommen heeft. Voor mijn gevoel geïmporteerd uit een gekkenhuis of krankzinnige gesticht! Maar zoals het met zoveel zaken gaat hier op de camping uiteindelijk is er niemand gekomen!

Ons leventje gaat gewoon door, zonder beklimmingen, enorme wandelingen en allerlei toestanden. Ik sta om 7 uur op en probeer dan na 9 uur Margaret uit haar bed te krijgen. Ik lees mijn krantje in alle rust bij het ontbijt. Weinig opwindend, maar het bevalt volkomen. Af en toe mag ik naar het dorp rijden om wat boodschappen te doen.

Soms doe ik wat extra's, vroeger zou dat enorme opwinding geven, maar tegenwoordig wordt het in dank aanvaardt. Ik moest naar de coöperatie om wijn te halen een kubiek 'Secrets des Dames rouge' en zie daar tot mijn verbazing de 'carte Noir' staan. Die wijn heb ik bij een *apéro* mogen proeven en het was alsof een engeltje op je tong etc. Ik heb gelijk een doos meegenomen. Moest wel aardig de beurs trekken, dat wil zeggen; de kaart tonen, maar dat interesseert me eigenlijk helemaal niet meer: in je laatste hemd zitten geen zakken (weet ik uit eigen ervaring!).

Af en toe is er opwinding. Als we toch geen elektronica hadden, was er echt helemaal niets te doen. Ik zit bij André in de gelagkamer, immers op het terras geen plek en veel te heet, en ik lees de krant. 'De Provencale'. Die drukken ze met licht grijze inkt zodat een slecht ziende het absoluut niet kan lezen. Dus ik ook niet. Ik denk: "er zit toch een vergrootglas functie op mijn telefoon?" Ik zoek en vind 'zoom'. Die schakel ik in en ik krijg inderdaad het beeld sterk vergroot, maar het telefoon scherm ook. Als ik wil afsluiten kom ik niet meer bij de schuif functie om het apparaat af te sluiten. Ik zie alleen maar de onderste nummers van de telefoonkiezer sterk vergroot en zit volkomen vast. Dan komt Margaret binnenzeilen. Zij denkt specialist te zijn op iPod zaken. "Laat mij maar eens", en ze begint als een razende op allerlei knoppen te duwen en met spelden te prikken in gaatjes, "want dat deed die mijnheer in Heerlen ook, toen ik vast hing met mijn telefoon!" Resultaat: *niente*! Ik kreeg wel elke keer de noodoproep, maar die heb ik toch maar snel uitgezet of weggeschoven. Het lukt me om met stijve vingers, het sluit scherm te fabriceren en ik kan afsluiten. Maar als ik de volgende ochtend het apparaat

MEDEDELING VAN EVERT

weer aanzet staat hij weer op zoom, de kloemel! Natuurlijk had ik na het opstarten de 'zoom functie' meteen weer uit moeten zetten. Het lukt me na een uur weer om hem uit te zetten en weer op te starten en meteen zet ik de zoom functie uit. Hè, hè, elektronica kan een zegen zijn maar je ook op zelfmoordgedachten brengen. (Overigens Evert verteld me later dat je dan gewoon twee keer op de onderste knop moet drukken, dan krijg je alle gepleegde veranderingen voorgeschoteld die je dan weer ongedaan kunt maken, '*simple as kissing!*') Als we die middag ons toernooi spelen, deelt Evert mee, dat we wat stiller moeten zijn. De buurvrouw had geklaagd bij de chef dat we zo veel lawaai maken. Zij heeft een ladder tegen de muur staan om ons in de gaten te houden. Als ze niet thuis is worden er grandioze tuinfeesten gehouden achter hun huizen Wij kleppen wel lekker met elkaar en al naar gelang de tijd vordert en het gebruik van

simulerende middelen toeneemt, wordt het ook wat luider. Maar vóór 8 uur is alles opgeruimd en stil.

He is ook nooit goed, wat een dom mens!

Wat zal het hier doodstil zijn, 's winters!

EEN BEDOINEES LANDSCHAP MET DE ZILVERDISTEL.

Een gewone dag?

We willen naar de markt gaan. Onze vrienden John en Vivian zijn alweer vertrokken, dus zijn we eigenlijk doelloos want we hebben niets nodig. We douchen eerst en willen dan met de auto naar het dorp, lekker op een terrasje een kopje koffie drinken en daarna ergens gaan lunchen. Maar dan komt Frankrijk in actie

PLACE DES ESPANOGLS

DE EERSTE FLES 'CARTE NOIR'

De buurman Bernard vraagt aan Margaret of we geen zin hebben om met de aanwezige huisjes eigenaren gezamenlijk de lunch te gebruiken. Op de plek die vanaf nu de '*Place des Espanogls*' wordt genoemd. Dat is voor het huisje van Marie-Claude en Bernard, waar de *chef du camping*, met de losse hand het Spaanse werkvolk had geplaatst, pal voor het terras van Bernard. Hij keek zo hun caravan in en was meteen ook zijn privacy kwijt. Dat zou nog niet eens het grootste probleem zijn ware het niet dat die Spaanse vrouw een poetsfiemel heeft van je welste en elk moment met die hoogfrequente stofzuiger aan de gang gaat in caravan, tent en auto. Daarnaast aeten ze hun hondjes alleen achter wat de kleine niet verdragen kan en de hele dag bitter huilt, krijst en ontsnapt. Half juli zijn de Spanjaarden vertrokken en vlak daarvoor verhuisd naar het beneden terrein, achter ons Mobilhome. De geluidsoverlast vanaf die dieper gelegen plek, valt mee. Half augustus komen ze weerom om hun poetswoede zijn gang te laten gaan. Ben benieuwd!

Wie waren de aanwezige huisjeseigenaren, de VVE-ers zogezegd? Natuurlijk Marie-Claude en Bernard. Zij genieten van dit soort gelegenheden en verzorgen dat perfect. Dan heb je Philippe uit Luik. Hij staat al jaren op deze camping en is uitermate aangenaam gezelschap. Hij houdt van een goed glas wijn en kijkt verheugd op, net als ik ook, wanneer Bernard aankondigt dat hij een fles 'Carte Noir' opentrekt bij het eten. We zijn nu pas begonnen aan de *apéro*. Allerhande drankjes, veel vrouwen drinken een soort 'Kir': witte wijn maar dan met kersen likeur. De mannen drinken Pastis en ik drink witte wijn, De toastjes met *Paté de Canard* gaan rond. Dan drie soorten olijven. Ik ben zeer gecharmeerd van de olijven met ansjovis erin. Verder schijfjes gebakken pastei en worstplakjes in alle soorten en maten.

CÉLINE

MARIE-CLAUDE

CHRISTIAN

PHILIPPE

MARTINE

HOBBY VAN PHILIPPE: BBQ'EN

Dat is nog maar het begin van de apéro. Philippe begeeft zich naar de BBQ en begint worstjes en spiesjes te grillen. Daarbij komt aardappelsalade, tomatenschijfjes en rode bietenschijfjes in het zuur en een linsensalade met spekjes erin. En daarbij een heerlijk glas 'Carte Noir'. Zowel Philippe en ik kijken hemels als we de eerste slok proeven. Het worden meerdere glazen, voordat de kaas op tafel komt. Ik kies voor een stuk blauwe schimmelkaas. Met een stukje brood levert dat samen met de 'Carte Noir' een orgastische ervaring op. Het is alsof een leger engeltjes op je tong zit enz. Dacht je dat dat het was? Nee hoor, er komt nog een schaal met kleine zoetigheden op tafel, samen met de fameuze

PLACE DES ESPAGNOLS.

kleine kopjes koffie. Ik neem koffie maar laat de zoetigheden aan mij voorbij gaan. Mijn suikergehalte stijgt met de minuut. We zijn begonnen om half een en om half vier geef ik het op en excuseer me omdat ik ook per injectie mijn insuline niveau moet gaan verhogen. Wanneer ik dan om zes uur wakker word zit Margaret nog steeds gezellig te kletsen aan die grote tafel op de 'Place des Espagnols'. Het *Jeux de Boules* toernooi is er vandaag bij

ingeschoten, maar Bernard is toch nog gaan spelen. Dat gebeurde vroeger ook regelmatig maar dat kan ik toch echt niet meer opbrengen. Ik ben de oudste van het hele stel, stel ik tot mijn grote schrik vast. Leuk dat we toch nog doorgedrongen zijn in Franse sferen met veel dank aan Marie-Claude en Bernard! We worden helemaal geaccepteerd omdat we enigmatische Frans spreken en dan willen ze wel. Soms zit ik wat te stuntelen, maar drie maanden hier, betaalt zich uit. We zijn weer achter de nieuwste weetjes gekomen maar daarover houd ik discreet mijn mond. Het was een opmerkelijke en gezellige, onverwachte, vakantie dag.

In Bedoin draaien de feesten gewoon door. Gisteren was het 'Fête Votive', vandaag valt tussen twee vrije dagen in. Het is hier 'Maria ten Hemelopneming' en dat is in Frankrijk de enige religieuze vrije

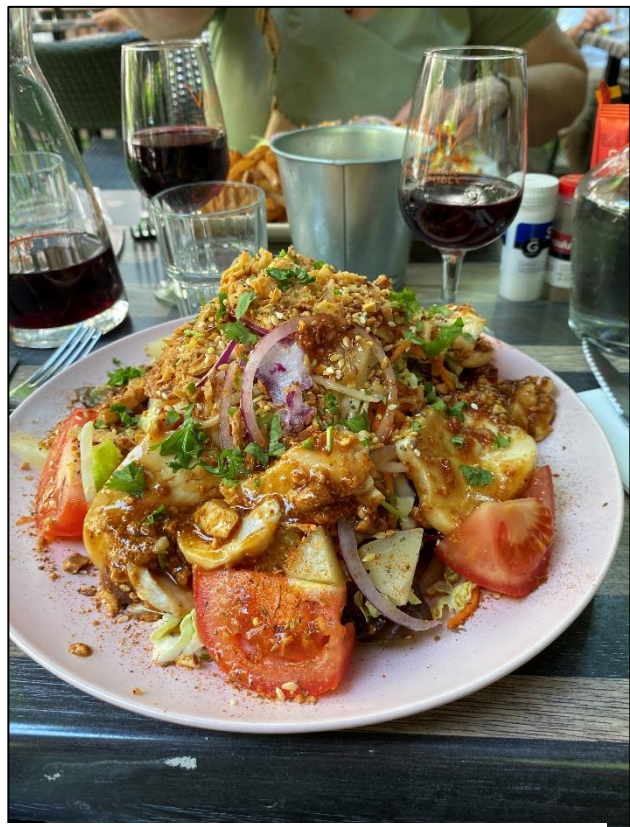

HET FÊTE VOTIVE VAN BEDOIN

feestdag. Dus draaien ze gewoon door met de marktplein feesten ende orkesten waarbij het hele dorp vanaf 9 uur afgesloten wordt voor het verkeer. Je ziet er is altijd wat te doen en als er eens even niets te doen is dan verzin je zelf toch wat, zoals een 'kleine' gezellige lunch!

HET FÊTE DES BOULES OP DE CAMPING

HET FÊTE VAN DE SALADE BALINOISE IN DE TUIN

De kazen smelten

Het wordt hier heet! De temperatuur op het terras, in de schaduw loopt op tot 38 graden. Ook dit is

Het fietsweer komende 5 dagen in Bedoin				
Fietsweer Bédoin				
do 17-08	vr 18-08	za 19-08	zo 20-08	ma 21-08
				
				
37°C	37°C	38°C	40°C	41°C
				

een nieuw weerbeeld dat ik in 40 jaar niet heb meegemaakt. Wat normaal was in augustus, waren hogere temperaturen tot 30 graden maar afgewisseld met een onweersbui. Als we vertrokken uit Bedoin, in vroeger jaren moest ja altijd zorgen dat je tent of anderszins opgeruimd was want de avond voor vertrek barstte er een hels onweer los dat voor de nodige afkoeling zorgde. Maar nu, ja, eergisteren twee klapjes en dat was het. Voor morgen geven de weerberichten zelfs 39 graden aan. Dus dat wordt vanaf 12 uur niets doen en voor de ventilator gaan liggen. Ik drink zo'n twee en een halve waterfles per dag,

de thee en een wijntje niet meegerekend. En ik moet wel naar de WC, vanwege die plastabletten, maar het blijft minimaal. Wij komen er nog genadig vanaf. Immers nog geen bosbranden in de omgeving, maar elders in den lande heeft het al aardig gefikt. Gelukkig zijn wij omringd door wijnvelden en die branden niet. De chef heeft wel aan de rand van, maar wel buiten het camping gebied, alle struiken en onder groeisel weggemaaid. Verbluffenderwijs bleven daarna ook veel vliegen weg. Wat mij ook verbaasd is dat het aantal muggen sterk gestegen is ondanks deze kurkdroogte.

Maar goed, volgens sommige verandert het klimaat niet en valt het allemaal wel mee. Die zijn slapend blind en doof. Als je het nu nog niet in de gaten hebt?

VERZAMELEN VOOR DE VOLGENDE APÉRO

PHILIPPE HEEFT MOSSELEN À LA PROVENÇAL GEMAAKT

Hier nemen de activiteiten 's avonds pas weer toe. Het 'apéro-seizoen' draait op volle toeren. Afgelopen donderdag vond Rafael he tijd voor een 'apéro'. Wij hebben gezellig zitten kletsen met de ander eigenaren van de huisjes op het boven-terrein. Philippe met zijn vrouw kwam met drie grote schalen mosselen op Provençaalse wijze bereidt. Er waren geen vliegen aanwezig, maat toen de deksels van de schalen gingen leek het wel of we aangevallen werden door een leger vliegen. Onze vliegen molentjes brachten uitkomst. Er waren weer hapjes in overvloed en de volgende vliegenaanval ontstond toen Rafael de grote garnalen op zijn BBQ gooide. De mosselen waren zogenaamde Spaanse mosselen, dus klein en fijn. Je bent langere tijd bezig om ze er uit te peuteren. Maar, zowel de mosselen als de Gamba's smaakten verrukkelijk bij ettelijke glaasjes witte Viognier, dat is een zeer fruitige witte wijn, net niet zoet! Later op de avond kwam ook nog de chef met zijn zoon opdagen. De laatste keer dat we zoonlief gezien hebben was toen hij, ongeveer tien jaar oud en met de voetbal op het terrein bezig was. He is nu een knappe jongeman geworden die erg lijkt op zijn vader.

LINKS, RAFAEL BAKT DE GAMBA'S. EN RECHTS: JEAN-BATISTE MET ZON LEOPOLD EN MIJN BUURVROUW CÉLINE, MOOIE MENSEN

of hij in de horeca werkzaam was. Het blijkt dat hij hotelschool heeft gedaan. Vrijwel alle eigenaren van de huisjes op het boven terrein waren aanwezig en daarom hebben wij de plek de '*Place des Propriétaires*' genoemd. Het is het begin van een VVE! Zal het nodig zijn? Ik denk het wel want er

IK VRAAG HET WOORD!

hangen veranderingen in de lucht. Huisjes zullen misschien verplaatst moeten worden omdat ze te dicht bij de helling staan die eindigt in een sloot waar, sinds wij hier in Bedoin komen, nooit water in gestaan heeft. Maar de bezoekende veiligheidscommissie moet er nog over nadenken of daar geen onveilige situaties kunnen ontstaan als er een keer een flinke overstroming gaat zijn, kan het zijn dat de rand dan gedeeltelijk wegspoelt en de huisjes naar beneden sukkelen. Er komt ook naast ons huisje, in het hek, een nooduitgang. De commissie beraadt zich nog en we horen het wel. De poort staat elke nacht gewoon open. Terwijl hij dicht kan. De vuilnis komt 's ochtend om half zeven en dan is er nog niemand op om de poort te openen (Je kunt ook zeggen: iedereen is te lui!) . Dus dan laten we hem toch gewoon open! Margaret voelt zich onveilig! Alsof zo'n poort gespuis tegenhoudt. Lastig is wel dat er 's nachts auto's over het terrein blijven rijden, maar ik heb er geen last van want als ik mijn oren uitdoe hoor ik vrijwel niets meer. De dorpsfeesten zijn voorbij en de rust is weergekeerd. Het vuurwerk hebben ze dit jaar ook maar achterwege gelaten vanwege de droogte.

Tijdens onze '*apéro*' heb ik, tot ieders verbazing het woord gevraagd. Ik tikte tegen mijn wijnglas met mijn mes en het was meteen stil. Ik kondigde aan dat wij volgend jaar 40 jaar op deze camping zullen zijn (als ik het haal). Dan houden we een grote '*apéro*' voor allen eigenaren en bekenden met hulp van de profs zoals Martien en Marie-Claude en natuurlijk niet te vergeten Philippe en Rafael

NAAR MATE HET DRANKGEBRUIK STIJGT....

STIJGT DE STEMMING NAVENANT

Iedereen knikte instemmend. “En”, zei ik: “het verbazingwekkende is....: De chef betaalt!” Daar kon hij alleen maar om lachen als een boer die kiespijn heeft. Hij kreeg een paar ondersteunende schouderklopjes en iemand zei: “dat wordt dan brood en water!”. We hebben er hartelijk om gelachen, veel oude verhalen kwamen weer bovendrijven.

Ik zat naast onze buurvrouw, ik weet nu haar naam: Céline. Zij verhuurt haar huisje en als er niemand is komt ze er zelf af en toe in wonen. Een knappe jonge vrouw, zeer zelfverzekerd en ze laat me diep zuchten. Ik mag alleen nog van het uitzicht genieten en dat doe ik met volle teugen. Na de witte wijn werd er ‘Terroir des Truffes’ geserveerd. Ik ken de naam omdat in een podcast van Rob Kemp, ‘groeten uit het Zuiden’, zijn partner Jordy Graat hoorde die lovend was over deze wijn uit Mornon. Uitgerekend deze week was deze in de aanbieding bij Leclerc en wij hebben meteen een paar flesjes meegenomen. Ook weer zo’n uitstekende wijn, hoog van alcoholgehalte met een stevige afdronk. Maar je proeft wel wat. En je slobbert niet!

Een van de vorige avonden probeerde ik ‘de slimste mens’ te volgen. Soms lukt dat via het internet. Maar vaak wordt het steeds onderbroken en schakel ik gewoon uit. Deze avond lukte het wonderwel. Ik zie op de andere zender een programma van de ‘eeuwige Niehe’ over de gebroeders Jussen. Ik heb een bijzondere band met die boys. Jaren geleden, het moet ergens halverwege de negentiger jaren zijn geweest, leefde hier in Bedoin een man met de naam Simon Voeten. Hij was een Nederlandse musicus die een huis had in Bedoin. Met zwembad, zei mijn toenmalige vriend Koos uit Amsterdam er altijd bij. Hij profiteerde nogal vaak van dat zwembad. In Bedoin keek men de artiest altijd een beetje met de nek aan, immers zag hij er altijd verlopen uit. Hij zat onder de plak bij zijn vrouw en als hij de gelegenheid had te ontsnappen zag je hem bij André en hij was niet te bescheiden om een drankje te vragen voor de armlastige musicus. Iedereen kende zijn vrouw, dus hij kreeg vaak een glas aangereikt, uit meelij. Maar het bleek achteraf een goede en bekende artiest te zijn die het in zijn hoofd haalde om met het complete Nederlandse Studentenorkest, de Provence rond te reizen en concerten te geven.

DE GEBROEDERS JUSSEN IN HET ZWEMBAD

Zo ook in Bedoin op het terrein van de Cave, in de openlucht. Het concert was gratis. Optreden door het orkest met als solisten de gebroeders Jussen uit Heerlen! Heerlen? Verbaasd kijk ik naar het affiche. Ik besluit: gratis en van hoge educatieve waarde, dus daar gaan we met de kids naar toe. Ze waren zo tussen de tien en twaalf jaar en ze zaten op muziekles. Misschien een stimulans.

Ondertussen zaten de Jussens aan de rand van het zwembad van Voeten. Ik had zo mijn vooroordelen: zo jong nog en uit Heerlen? Kan dat wat zijn? Het concert, ik meen dat het Beethoven was, was adem benemend en vanaf die dag ben ik ze blijven volgen met

grote interesse. Overigens zijn ze geen stimulans geweest voor mijn kids, die vonden het maar uitslovers! Nu staan ze op alle wereldpodia en Voeten had dat toen al in de gaten. Hij heeft nog lang ietwat verdwaasd rondgelopen in Bedoin en is geruisloos overleden.

In gesprekken met fysiotherapeut en diabetesverpleegkundige kwam het onderwerp alcohol ter sprake. Allemaal goede raadgevingen maar volledig gespeend van de realiteit. Je kunt als je hier woont niet zonder de nodige glazen wijn, die horen bij het eten zoals bij ons de jus op de aardappelen. Als je dat weeglaat is het niet meer lekker. Ik heb mijn alcoholconsumptie wel sowieso sterk verminderd en

PLACE DES PROPRIÉTÈRES

het heerlijke heldere koele glaasje bier achterwege gelaten, ondanks deze temperaturen. Maar het glas wijn bij het eten? En zo'n fysiotherapeut begint dan ook nog: "je moet goeie wijn uitkiezen" en geeft me de app van Vivino, daarop kun je e kwaliteit van alle wijnen middels een foto opzoeken. Dat noemen ze: de kat op het spek binden. Nee jongens, de Midi zonder wijn, dat is als Groenland zonder ijs. Maar pas op! Alles is mogelijk, zelfs het klimaat veranderd, toch ook een beetje?

Beste vrienden,

Ik ga jullie voor dit jaar verlaten. De Provence treurt. Nadat hij ons verrast heeft met een week hyper tropische temperaturen, gaat hij nu huilen. Het regent! Dat wil zeggen, het miezert nu en dat is prima want we zijn de auto aan het inpakken. Vanavond verwachten we een geweldig onweer en dat is geheel conform de tradities. Altijd als we in augustus vetrekken is het met slaande trom en een lichtshow. Zo ook nu! De Provence treurt om ons vertrek!

Het seizoen is hier afgelopen, de camping is bijna leeg. De Parijzenaren blijven weg, die badderen in hun tuinzwembadjes, dan hoeven ze geen geld uit te geven want dat hebben ze niet meer, zo zeggen ze hier. De bladeren vallen van de bomen. Wat dat betreft begint het hier steeds meer op de Afrikaanse steppe te lijken, Daar laten de bomen ook hun bladeren vallen in de zomer wanneer het heet is.

Ik moet zeggen, zo'n vijf dagen achter elkaar tegen de 40 graden, dan kun je alleen nog maar van 11 tot 6 uur niets doen en in de ventilator gaan hangen. We hebben zelfs de Jeux de Boules toernooien afgezegd die trouwens ook gecancelled werden vanwege de veel te hoge temperaturen. Raar jaar dit keer, Aanvankelijk was het hier koud in mei , en daarna hebben we heel redelijk weer gehad. Maar die laatste week, was echt warm. Het is ook nooit goed!

Margaret, heeft ontzettende angst voor onweer en zit me voortdurend aan de kop te zeuren over de weerberichten waarbij kans op onweer. Net alsof het kijken naar het weerbericht iets daaraan zou

veranderen. "We moeten de auto inpakken en als het dan regent?" Inmiddels is de auto al ingepakt en is er door de weergoden een poging gedaan tot enige miezer. Die auto werd wel een probleem want we hebben ook een paar dozen wijn gekocht. Jeetje wat is zo'n doos zwaar. Het zijn natuurlijk geen slobber wijntjes We besloten om van die 'Carte Noir' toch maar twee dozen mee te nemen in plaats van één. Wat is dat een goede, lekkere wijn. Bij de kassa kregen we voor de punten die

we gespaard hadden nog een gratis doos wijn erbij, Dus de werkvloer in mijn auto bestaat uit wijn tijdens de rit. Lees net dat de Franse regering om de wijnboeren te steunen miljoenen liters wijn opkoopt om te laten verwerken tot alcohol voor poetsmiddelen. De Franssen drinken meer bier! Hoe is het mogelijk. Daarom gooien ze je die wijn na in de '*Cave Coöpertive VMV de Bedoin*'!

Tijdens deze vakantie komen ook inzichten. Over de auto bijvoorbeeld. Die Capture is een prima autootje, als ik twintig jaar jonger geweest was, wist ik het wel. Maar nu ik oud en versleten ben is hij lastig. De instap is lager dan ik dacht en ik stoot me voortdurend bij het instappen, heeft me al meerdere glucose sensoren gekost. Hij is toch enger dan ik dacht. Voor de rest ben ik zeer tevreden over dit autootje, maar we gaan toch kijken naar een ander model. Meer in de zin van een Renault Kangoo met schuifdeuren en hoge instap.

We hebben genoten van ons verblijf hier. Vooral .het contact met de medebewoners verliep fantastisch. Veel is te danken aan de onbeperkte inzet van onze grote organisator Evert, die zich steeds weer inspant om enige reuring in het saaie campingleven te brengen. Het zijn allemaal lieve mensen, Danny, Heidi,

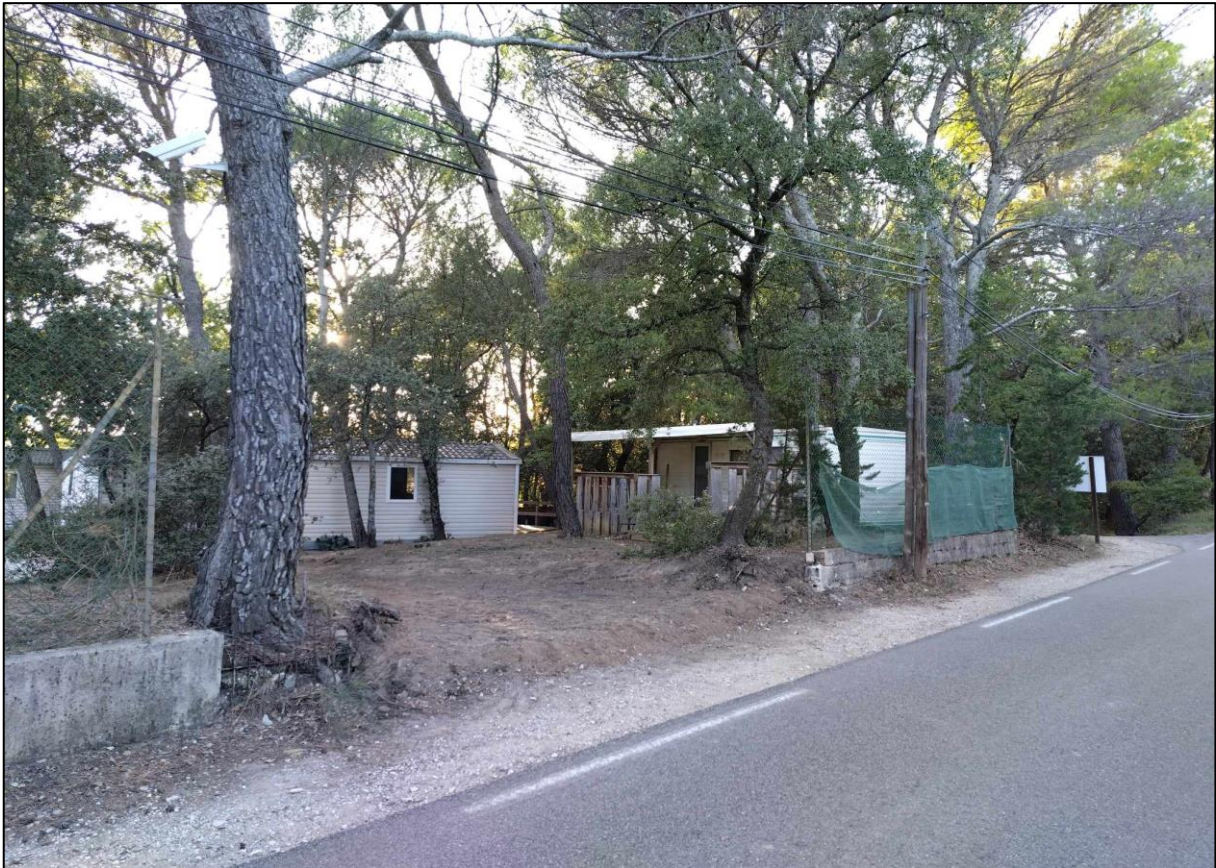
Carsten, Marianne en Evert, Daar kun je een feestje mee vieren. En als er iets is, ze staan altijd klaar om te helpen en dat is in mijn geval een fijn gevoel.

Mijn echtgenote, Margaret, sjouwt wat af voor zo'n oude vent als ik. Want ik zal mijn fysiotherapeut moeten vertellen dat er van het wandelen door allerlei voetproblemen bitter weinig terecht is gekomen. Toch heb ik het gevoel echt geleefd te hebben deze drie en een halve maand en dat neemt niemand me meer af.

De Camping ondergaat ook de nodige veranderingen. Bij thuiskomst stuurde Carsten een fot van de werkzaamheden die aangevangen zijn. Een nieuwe ingang, als nooduitgang, verplicht door de 'commissie'. Deze commissie heeft ook kritische opmerkingen gemaakt over de ligging van ettelijke huisjes langs het weggetje dat naar het tentenkamp leidt. Te stijl en dus gevaarlijk vanwege het droge beekje dat daar onder langs het steile talud loopt. Heb daar nooit water in gezien maar de veiligheid gebiedt.... Het zal misschien betekenen als de 'commissie' dat wil dat deze huisjes verplaatst moeten worden. Ook wil de chef op het tentenkamp terrein een zwembad leggen. In mijn optiek een tamelijk overbodige operatie en ook achter ons huisje. Maar dan kunnen we elke dag 's ochtends vroeg gaan zwemmen. Als het er komt en klaar is voordat ik dit ondermaanse met he eeuwige verwissel. Ben benieuwd.

Volgend jaar, ik zeg telkens: "jusqué la prochaine!" Hoop doet leven, toch?

Als alles goed gaat, start ik weer een Bedoen Journaal, maar dan 2024. Als men dan nog geïnteresseerd is in mijn onnozele verhalen, is men van harte welkom. Zo niet, is ook goed, vrijheid blijheid. Ik zal deze rubriek wel aanhouden tot einde van het jaar om nieuwtjes over Bedoin en mooie foto's te delen. De volgende winter komt beslist! Nou, tabé dan!

DE NIEUWE 'NOODUITGANG' IN OKTOBER BEGONNEN DE WERKZAAMHE

KOM JE BEDOIN IN ZIE JE METEEN WAAR DE PRIORITEITEN LIGGEN

BEDOIN IN DE HERFST

Einde.